Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B** **AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2002/22/EK IRÁNYELVE**

(2002. március 7.)

az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról

(„Egyetemes szolgáltatási irányelv”)

(HL L 108., 2002.4.24., 51. o.)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	Az Európai Parlament és a Tanács 2009/136/EK irányelve (2009. november 25.)	L 337	11	2009.12.18.

▼B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2002/22/EK IRÁNYELVE

(2002. március 7.)

az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról

(„Egyetemes szolgáltatási irányelv”)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 95. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ([1]),

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([2]),

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ([3]),

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ([4]),

mivel:

(1) A távközlési ágazat liberalizációja, valamint a hírközlési szolgáltatások fokozódó versenye és választékának növekedése együtt jár az egyetemes szolgáltatás nyújtását biztosító összehangolt keretszabályozás létrehozására irányuló intézkedésekkel. Az egyetemes szolgáltatás fogalmának a technológiai fejlődéshez, a piac alakulásához és a felhasználói kereslet változásához igazodva kell alakulnia. A közösségi távközlési piac teljes körű liberalizációja érdekében 1998-ban létrehozott keretszabályozás meghatározta az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek minimális körét, továbbá ezekre vonatkozóan költségszámítási és finanszírozási szabályokat határozott meg.

(2) A Szerződés 153. cikke szerint a Közösségnek hozzá kell járulnia a fogyasztók védelméhez.

(3) A Közösség és tagállamai, a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) alapvető távközlésről szóló megállapodása keretében kötelezettséget vállaltak a távközlő hálózatok és a távközlési szolgáltatások keretszabályozására. A WTO minden tagja jogosult meghatározni, hogy milyen egyetemes szolgáltatási kötelezettségeket kíván fenntartani. E kötelezettségek nem fognak önmagukban versenyellenesnek minősülni, feltéve, hogy azokat átlátható, megkülönböztetéstől mentes és versenysemleges módon kezelik, és hogy nem jelentenek a tag által meghatározott egyetemes szolgáltatási típushoz szükségesnél nagyobb terhet.

(4) Az egyetemes szolgáltatás biztosítása (azaz szolgáltatások meghatározott minimális készletének megfizethető áron történő nyújtása minden végfelhasználó számára) során egyes szolgáltatásokat egyes végfelhasználók részére a szokásos piaci feltételekből eredőtől eltérő árakon nyújthatnak. Azonban az ilyen szolgáltatások ilyen körülmények között történő nyújtására kijelölt vállalkozások kompenzációjának nem feltétlenül kell a verseny bármiféle torzulását eredményeznie, feltéve, hogy a kijelölt vállalkozásokat a felmerülő konkrét nettó költség tekintetében kompenzálják, továbbá feltéve, hogy a nettó költségteher megtérülésének biztosítása versenysemleges módon történik.

([1]) HL C 365. E., 2000.12.19., 238. o. és HL C 332. E., 2001.11.27., 292. o.
([2]) HL C 139., 2001.5.11., 15. o.
([3]) HL C 144., 2001.5.16., 60. o.
([4]) Az Európai Parlament 2001. június 13-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé), a Tanács 2001. szeptember 17-i közös álláspontja (HL C 337., 2001.11.30., 55. o.) és az Európai Parlament 2001. december 12-i határozata (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé). A Tanács 2002. február 14-i határozata.

▼B

(5) Egy versenypiacon a nyilvánosan elérhető, helyhez kötött telefonszolgáltatásokat nyújtó valamennyi vállalkozásra vonatkoznia kell bizonyos kötelezettségeknek, míg más kötelezettségeknek csak a jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozásokra, illetve egyetemes szolgáltatás üzemeltetőjeként kijelölt vállalkozásokra kell vonatkozniuk.

(6) A hálózati végpont a szabályozás szempontjából határt képez az elektronikus hírközlő hálózatokra és elektronikus hírközlési szolgáltatásokra vonatkozó keretszabályozás, valamint a távközlő végberendezésekre vonatkozó szabályozás között. A hálózati végpont helyének meghatározása a nemzeti szabályozó hatóság feladata, amely hatóság – amennyiben szükséges – az érintett vállalkozások javaslata alapján jár el.

(7) A tagállamoknak továbbra is gondoskodniuk kell arról, hogy területükön a II. fejezetben meghatározott szolgáltatások – a végfelhasználó földrajzi elhelyezkedésére tekintet nélkül – meghatározott minőségben és az adott nemzeti feltételekhez képest megfizethető áron minden végfelhasználó számára rendelkezésre álljanak. Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségekkel összefüggésben és a nemzeti feltételeknek megfelelően, a tagállamok egyedi intézkedéseket hozhatnak azzal a céllal, hogy biztosítsák a vidéken vagy földrajzilag elszigetelt területeken élő fogyasztók részére a II. fejezetben meghatározott szolgáltatásokhoz való hozzáférést, e szolgáltatások megfizethetőségét, valamint aze szolgáltatásokhoz azonos feltételek melletti hozzáférést különösen az idősek, a fogyatékkal élők és a különleges szociális helyzetűek számára. Az ilyen intézkedések között szerepelhetnek a különleges szociális helyzetű fogyasztókat közvetlenül megcélzó intézkedések, amelyek meghatározott fogyasztóknak támogatást nyújtanak, például egyedi kérelmek elbírálását követően hozott olyan egyedi intézkedések révén, mint például a tartozáselengedés.

(8) Az egyetemes szolgáltatás keretében alapvető követelmény, hogy a felhasználóknak – kérelemre – megfizethető áron csatlakozást kell biztosítani a helyhez kötött nyilvános telefonhálózathoz. A követelmény egyetlen keskenysávú hálózati csatlakozásra korlátozódik, – amelynek biztosítását a tagállamok a végfelhasználó elsődleges helyére/lakóhelyére korlátozhatják –, és ez nem terjed ki az integrált szolgálatú digitális hálózatra (ISDN), amely két vagy több, egyidejűleg használható csatlakozást kínál. Nem alkalmazható korlátozás azokra a műszaki eszközökre, amelyekkel a csatlakozást biztosítják, lehetővé téve a vezetékes vagy vezeték nélküli technológiákat, és nem alkalmazható semmilyen korlátozás a tekintetben, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek egy részét vagy egészét melyik üzemeltető nyújtja. A helyhez kötött, nyilvános telefonhálózathoz történő csatlakozásnak képesnek kell lennie a beszédátvitelre és *on-line* szolgáltatásokhoz, így pl. a nyilvános Internet útján nyújtott *on-line* szolgáltatásokhoz való hozzáféréshez elégséges sebességű adatátvitelre. Az adott felhasználó által tapasztalt internet-hozzáférési sebesség több tényezőtől függhet, beleértve az internetkapcsolat szolgáltatóját (szolgáltatóit), valamint azt az alkalmazást, amelyhez a csatlakozást használják. A nyilvános telefonhálózathoz egyetlen keskenysávon történő csatlakozás esetén elérhető adatátviteli sebesség az előfizető végberendezésének kapacitásától és a csatlakozástól függ. Ezért nem helyénvaló közösségi szinten egy bizonyos adatátviteli sebességet vagy bitsebességet előírni. A jelenleg rendelkezésre álló hangfrekvenciás modemek általában 56 kbit/s adatátviteli sebességet kínálnak, és a változó vonalminőség kiszolgálására automatikus adatátviteli sebesség-kiigazítást alkalmaznak, ami azt eredményezi, hogy az elért adatátviteli sebesség 56 kbit/s-nál kisebb lehet. A rugalmasságra egyrészt azért van szükség, hogy a tagállamoknak lehetőségük legyen szükség esetén olyan intézkedéseket tenni, amelyek biztosítják,

▼B

hogy a csatlakozások ezt az adatátviteli sebességet támogatni tudják, másrészt azért, hogy a tagállamoknak lehetőségük legyen szükség szerint az 56 kbit/s felső határ alatti adatátviteli sebességet engedélyezni, pl. a vezeték nélküli technológiákban (így a cellás, vezeték nélküli hálózatokban) rejlő lehetőségek kiaknázása érdekében azzal a céllal, hogy a lakosság nagyobb része férjen hozzá az egyetemes szolgáltatáshoz. Ez különösen fontos lehet egyes olyan, csatlakozni kívánó országokban, ahol a hagyományos telefoncsatlakozás viszonylag kevés háztartás számára áll rendelkezésre. Olyan konkrét esetekben, amikor a helyhez kötött, nyilvános telefonhálózathoz való csatlakozás egyértelműen nem elegendő a kielégítő internet-hozzáférés támogatására, a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy megkövetelhessék a csatlakozásnak az előfizetők többsége számára nyújtott szintre való fejlesztését annak érdekében, hogy a csatlakozás az internet-hozzáféréshez megfelelő adatátviteli sebességet támogassa. Amennyiben az ilyen külön intézkedések az érintett fogyasztók számára nettó költségterhet eredményeznek, a nettó hatást az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek bármely nettó költségszámításában figyelembe lehet venni.

(9) Ezen irányelv rendelkezései nem zárják ki eleve, hogy a tagállamok az egyetemes szolgáltatás hálózati és szolgáltatási elemeinek nyújtására különböző vállalkozásokat jelöljenek ki. A hálózati elemeket nyújtó kijelölt vállalkozások számára előírhatják, hogy olyan kiépítésről és karbantartásról gondoskodjanak, amely a helyhez kötött, nyilvános telefonhálózathoz történő csatlakozásra és a helyhez kötött, nyilvánosan elérhető telefonszolgáltatásokhoz történő hozzáférésre vonatkozó valamennyi ésszerű kérelem teljesítéséhez szükséges és azzal arányos.

(10) A megfizethető ár a tagállamok által a konkrét nemzeti feltételek fényében nemzeti szinten meghatározott ár, amely jelentheti a helyre való tekintet nélküli közös díjszabások meghatározását, vagy különleges díjszabási lehetőségeket az alacsony jövedelműek igényeinek kezelésére. Az egyéni fogyasztók számára a megfizethetőség összekapcsolódik azzal, hogy kiadásaikat figyelemmel kísérhessék és ellenőrizhessék.

(11) A telefonkönyvi információ és a tudakozószolgálat a nyilvánosan elérhető telefonszolgáltatások tekintetében alapvető hozzáférési eszköz, és az egyetemes szolgáltatási kötelezettség részét képezi. A felhasználók és a fogyasztók átfogó előfizetői nyilvántartásokat és olyan tudakozószolgáltatást igényelnek, amely kiterjed minden nyilvántartott telefon-előfizetőre és annak hívószámára (beleértve a helyhez kötött és a mobilszámokat), továbbá azt igénylik, hogy ez az információ kedvezményezéstől mentes módon jelenjen meg. A távközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről és a magánélet védelméről szóló, 1997. december 15-i 97/66/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) biztosítja az előfizetőknek a magánéletük tiszteletben tartásához való jogát személyes adataik nyilvános telefonkönyvben történő feltüntetését illetően.

(12) A polgárok számára fontos, hogy megfelelően álljanak rendelkezésre nyilvános telefonállomások, a felhasználók számára pedig az, hogy a segélyhívó telefonszámokat és különösen az európai egységes segélyhívószámot („112”) ingyenesen hívhassák bármilyen telefonról, beleértve a nyilvános telefonállomásokat, bárminemű fizetőeszköz használatanélkül. Ha a „112” létezésére vonatkozóan nem áll rendelkezésre elegendő információ, az megfosztja a polgárokat az e szám által európai szinten nyújtott fokozott biztonságtól, különösen más tagállamokban folytatott utazásaik során.

(13) A tagállamoknak megfelelő intézkedéseket kell tenniük annak garantálására, hogy a fogyatékkal élő felhasználók és a külön-

([1]) HL L 24., 1998.1.30., 1. o.

▼B

leges szociális helyzetű felhasználók hozzáférjenek minden helyhez kötött, nyilvánosan elérhető telefonszolgáltatáshoz, és az számukra megfizethető legyen. A fogyatékkal élő felhasználókra vonatkozó konkrét intézkedések között szükség szerint szerepelhet a számukra hozzáférhető nyilvános telefonállomások, nyilvános szövegmegjelenítő telefonok rendelkezésre bocsátása, illetve ezzel egyenértékű intézkedések a siket vagy beszédfogyatékos emberek számára, továbbá olyan szolgáltatások ingyenes nyújtása látássérült – vak vagy gyengénlátó – személyek számára, mint a tudakozószolgálat, illetve ezzel egyenértékű intézkedések, és kérésre a vak vagy csökkentlátó emberek számára a részletes számlák alternatív formában történő rendelkezésre bocsátása. Külön intézkedések megtételére lehet szükség továbbá ahhoz, hogy a fogyatékkal élő felhasználók és a különleges szociális helyzetű felhasználók számára biztosított legyen a „112” segélyhívó szolgálathoz való hozzáférés, továbbá, hogy nekik is hasonló lehetőségük nyíljon a különböző üzemeltetők vagy szolgáltatók közötti választásra, mint más fogyasztóknak. Paraméterek széles körére vonatkozóan születtek szolgáltatásminőségi szabványok azért, hogy értékelhető legyen az előfizetők által igénybe vett szolgáltatások minősége és az, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek teljesítésére kijelölt vállalkozások milyen teljesítményt érnek el az e szabványoknak való megfelelés terén. Szolgáltatásminőségi szabványok fogyatékkal élő felhasználók tekintetében még nem léteznek. Ki kell dolgozni a fogyatékkal élő felhasználókra vonatkozó teljesítményszabványokat és a vonatkozó paramétereket, ezekről pedig ezen irányelv 11. cikke rendelkezik. Ezen túlmenően a nemzeti szabályozó hatóságok számára lehetővé kell tenni, hogy – ha és amennyiben szolgáltatásminőségi szabványok és paraméterek kidolgozására kerül sor – a szolgáltatásminőség terén elért teljesítmény adatainak közzétételét megköveteljék. Az egyetemes szolgáltatás nyújtója nem tehet olyan intézkedést, amellyel megfosztja a felhasználókat attól, hogy mind az általa az egyetemes szolgáltatás részeként nyújtott szolgáltatások, mind a különböző üzemeltetők, illetve szolgáltatók által kínált szolgáltatások előnyeiből egyszerre részesüljenek.

(14) A helyhez kötött, nyilvános telefonhálózathoz való hozzáférés és annak használata olyan fontos, hogy annak ésszerű kérelem alapján bárki számára rendelkezésre kell állnia. A szubszidiaritás elvével összhangban a tagállamok feladata tárgyilagos szempontok alapján meghatározni, hogy mely vállalkozásoknak van egyetemes szolgáltatási kötelezettsége ezen irányelv alkalmazásában, szükség szerint figyelembe véve a vállalkozások képességét és hajlandóságát az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek összességének vagy egy részének vállalására. Fontos, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségeket a leghatékonyabb módon teljesítsék, hogy ezáltal a felhasználók általában a hatékony költséggazdálkodásnak megfelelő árakat fizessék. Hasonlóképpen fontos, hogy az egyetemes szolgáltatások üzemeltetői fenntartsák a hálózat egységét, valamint a szolgáltatás folyamatosságát és minőségét. A nagyobb verseny és választék kialakulása több lehetőséget biztosít arra, hogy jelentős piaci erővel nem rendelkező vállalkozások teljesítsék az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek összességét vagy egy részét. Ezért az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek teljesítésével bizonyos esetekben – többek között versenyeztetési és összehasonlító kiválasztási eljárások keretében – olyan üzemeltetőket is megbízhatnak, amelyek a hozzáférés és szolgáltatás nyújtásának leginkább költséghatékony eszközét mutatják be. Az ennek megfelelő kötelezettségek a nyilvánosan elérhető szolgáltatások nyújtására vonatkozó engedélyekben feltételként feltüntethetők.

(15) A tagállamoknak figyelemmel kell kísérniük a fogyasztók helyzetét a nyilvánosan elérhető telefonszolgáltatások használata és különösen a megfizethetőség tekintetében. A telefonszolgáltatás megfizethetősége összefügg a telefonhasználati kiadások, vala-

▼B

mint a telefonhasználat egyéb szolgáltatásokhoz hasonlított viszonylagos költsége tekintetében a felhasználók tudomására jutó információkkal, valamint azzal, hogy a fogyasztóknak mennyire van módjuk a kiadásaik ellenőrzésére. Ennélfogva a megfizethetőség azt jelenti, hogy a fogyasztókat az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek teljesítésére kijelölt vállalkozásokra rótt kötelezettségek révén jogok illetik. E kötelezettségek között szerepel a részletes számlázás meghatározott szintje, a fogyasztóknak biztosított lehetőség bizonyos hívások (pl. emelt díjas szolgáltatásokhoz kapcsolódó emelt díjú hívások) szelektív letiltására, a fogyasztók lehetősége kiadásaik előrefizetés útján történő ellenőrzésére, és a fogyasztók lehetősége az előre fizetendő csatlakozási díj beszámítására. A piaci fejlemények fényében az ilyen intézkedések felülvizsgálatára és megváltoztatására lehet szükség. A jelenlegi feltételek nem indokolják az egyetemes szolgáltatási kötelezettségekkel terhelt üzemeltetők számára annak előírását, hogy figyelmeztessék az előfizetőket egy előre meghatározott kiadási határ túllépése vagy szokatlan hívási magatartás esetén. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések jövőbeni felülvizsgálata során meg kell fontolni, hogy szükséges-e esetleg az előfizetőket ilyen okokból figyelmeztetni.

(16) A számlák tartósan késedelmes fizetésének vagy nem fizetésének eseteit kivéve a fogyasztókat védeni kell attól, hogy kifizetetlen számla miatt azonnal lekapcsolják őket a hálózatról, és különösen az emelt díjas szolgáltatásokra vonatkozó nagy számlákkal összefüggő jogviták esetében a jogvita rendezéséig a fogyasztók számára továbbra is hozzáférést kell biztosítani az alapvető telefonszolgáltatásokhoz. A tagállamok dönthetnek úgy, hogy az ilyen hozzáférést csak akkor lehet továbbra is biztosítani, ha az előfizető tovább fizeti a vonalbérleti díjat.

(17) A minőség és az ár a versenypiac kulcsfontosságú tényezői, és a nemzeti szabályozó hatóságoknak képesnek kell lenniük a szolgáltatás elért minőségének figyelemmel kísérésére olyan vállalkozásoknál, amelyeket egyetemes szolgáltatási kötelezettségek teljesítésére jelöltek ki. Lehetővé kell tenni, hogy az ilyen vállalkozások által elért szolgáltatásminőséggel összefüggésben a nemzeti szabályozó hatóságok megfelelő intézkedéseket tehessenek, ha ezt szükségesnek ítélik. Lehetővé kell tenni továbbá azt is, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok azon vállalkozások elért szolgáltatásminőségét is figyelemmel kísérhessék, amelyek nyilvános telefonhálózatokat és/vagy nyilvánosan elérhető telefonszolgáltatásokat helyhez kötötten nyújtanak a felhasználóknak.

(18) Amennyiben szükséges, a tagállamoknak mechanizmusokat kell kialakítaniuk az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségének finanszírozására olyan esetekben, amelyekben kimutatható, hogy a kötelezettségeket csak veszteségesen vagy olyan nettó költség mellett lehet teljesíteni, amely a szokásos kereskedelmi normáktól eltér. Fontos biztosítani azt, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségét helyesen számítsák ki, és hogy az esetleges finanszírozásra úgy kerüljön sor, hogy az általa okozott, a piacot és a vállalkozásokat érintő torzulás minimális legyen, a finanszírozás pedig összeegyeztethető legyen a Szerződés 87. és 88. cikkének rendelkezéseivel.

(19) Az egyetemes szolgáltatás nettó költségének kiszámításakor figyelembe kell venni az egyetemes szolgáltatás nyújtásából fakadó költségeket és bevételeket, valamint a nem tárgyi hasznot is, de ez a költségszámítás nem hátráltathatja azt az általános célt, hogy az árképzési struktúrák tükrözzék a költségeket. Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek minden nettó költségét átlátható eljárások szerint kell kiszámítani.

(20) A nem tárgyi haszon figyelembevétele azt jelenti, hogy a teljes költségteher meghatározásához az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek közvetlen nettó költségéből le kell vonni annak a

▼B

közvetett haszonnak a pénzben kifejezett becsült értékét, amelyet a vállalkozás az egyetemes szolgáltatói pozíciójának köszönhetően szerez.

(21) Ha az egyetemes szolgáltatási kötelezettség tisztességtelen terhet jelent egy vállalkozás számára, helyénvaló a tagállamok számára lehetővé tenni a nettó költségek hatékony megtérülését szolgáló mechanizmusok bevezetését. Az állami pénzeszközök révén történő finanszírozás az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költsége megtérülésének egy módja. Az is ésszerű megoldás, ha a megállapított nettó költségeket átlátható módon, a vállalkozások által fizetendő hozzájárulás révén az összes felhasználótól nyerik vissza. Lehetővé kell tenni, hogy a tagállamok az egyetemes szolgáltatás különböző elemeinek nettó költségeit különböző mechanizmusok révén finanszírozhassák, és/vagy néhány elem, vagy az összes elem nettó költségét akár a mechanizmusok valamelyike révén, akár a két mechanizmus kombinációja révén finanszírozhassák. A vállalkozások hozzájárulásaiból visszanyert költségek esetében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a hozzájárulás vállalkozások között történő megosztása céljából alkalmazott módszer tárgyilagos és megkülönböztetéstől mentes szempontokon alapuljon, és megfeleljen az arányosság elvének. Ez az elv nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy mentesítsék a jelentős piaci jelenlétet még el nem ért új belépőket. Minden finanszírozási mechanizmusnak biztosítania kell, hogy a piaci résztvevők csak az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek finanszírozásához járuljanak hozzá, és ne olyan egyéb tevékenységekhez, amelyek nem kapcsolódnak közvetlenül az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek teljesítéséhez. A visszatérítési mechanizmusnak minden esetben tiszteletben kell tartania a közösségi jog elveit, valamint különösen a megosztási mechanizmusok esetében a megkülönböztetés-mentesség és az arányosság elvét. Minden finanszírozási mechanizmusnak biztosítania kell, hogy az egyik tagállamban lévő felhasználók ne járuljanak hozzá egy másik tagállamban nyújtott egyetemes szolgáltatások költségeihez, pl. amikor az egyik tagállamból hívást kezdeményeznek egy másik tagállamba.

(22) Amennyiben a tagállamok úgy döntenek, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségét állami pénzeszközök segítségével finanszírozzák, ezt úgy kell érteni, hogy ebbe beletartozik az általános központi költségvetésből történő finanszírozás, beleértve egyéb állami finanszírozási forrásokat, mint pl. az állami lottó.

(23) Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségét meg lehet osztani a vállalkozások összes csoportja, vagy bizonyos meghatározott csoportjai között. A tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a megosztási mechanizmus tiszteletben tartsa az átláthatóság, a legkisebb piactorzulás, a megkülönböztetésmentesség és az arányosság elvét. A legkisebb piactorzulás azt jelenti, hogy a hozzájárulásokat oly módon kell beszedni – például a hozzájárulások lehető legszélesebb körre történő kiterjesztésével –, hogy az a lehetséges minimumra csökkentse a végfelhasználókra háruló pénzügyi teher hatását.

(24) A nemzeti szabályozó hatóságoknak meg kell bizonyosodniuk arról, hogy az egyetemes szolgáltatás finanszírozásából részesülő vállalkozások – kérelmük indokolására – az ilyen finanszírozást igénylő konkrét elemekről kellően részletes tájékoztatást adnak. A tagállamok által az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek költségképzésére és finanszírozására vonatkozóan alkalmazott szabályozásról tájékoztatni kell a Bizottságot, hogy a szabályozásnak a Szerződéssel való összeegyeztethetőségéről meggyőződhessen. A kijelölt üzemeltetőknek érdekében áll az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek felmért nettó költségének emelése. Ezért a tagállamoknak biztosítaniuk kell az egyetemes szolgáltatási kötelezett-

▼B

ségek finanszírozására szánt összegek tényleges átláthatóságát és ellenőrzését.

(25) A hírközlési piacok az alkalmazott szolgáltatások tekintetében és a szolgáltatások felhasználóknak történő nyújtása során alkalmazott műszaki eszközök tekintetében folyamatosan fejlődnek. Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségeket, amelyek meghatározása közösségi szinten történik, időszakonként felül kell vizsgálni azzal a céllal, hogy javaslat szülessen a kötelezettségek körének megváltoztatására vagy újbóli meghatározására. Az ilyen felülvizsgálatnak figyelembe kell vennie a fejlődő társadalmi, kereskedelmi és technológiai feltételeket, valamint azt a tényt, hogy a kötelezettségek körének bármilyen változtatását azon kettős szempont szerint kell vizsgálni, hogy milyen szolgáltatások válnak elérhetővé a lakosság jelentős többsége számára, és ebből következően a társadalmi kirekesztés milyen kockázata fenyegeti azokat, akik e szolgáltatásokat nem tudják megfizetni. Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek körének bármilyen változtatása esetén figyelmet kell fordítani annak biztosítására, hogy ne részesítsék mesterségesen előnyben bizonyos technológiai megoldások választását a többihez képest, hogy az ágazati vállalkozásokra ne rójanak aránytalan pénzügyi terhet (és így ne veszélyeztessék a piac fejlődését és az innovációt), és hogy semmilyen finanszírozási teher ne sújtsa tisztességtelen módon az alacsonyabb jövedelmű fogyasztókat. A kötelezettségi kör bármilyen megváltoztatása automatikusan azt jelenti, hogy bármilyen nettó költség finanszírozható az ebben az irányelvben engedélyezett módszerek útján. A tagállamok számára nem megengedett, hogy a piaci szereplőket olyan intézkedésekhez kapcsolódó pénzügyi hozzájárulásokkal terheljék, amelyek nem képezik az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek részét. Az egyes tagállamok továbbra is szabadon vezethetnek be különleges intézkedéseket (az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek körén kívül), és azokat a közösségi jognak megfelelően, de nem a piaci szereplők hozzájárulásai révén finanszírozhatják.

(26) A valamennyi hozzáférési és szolgáltatási piacon kialakuló hatékonyabb verseny nagyobb választási lehetőséget biztosít a felhasználóknak. A verseny hatékonyságának és a választási lehetőségeknek a mértéke a Közösség egészében, illetve a tagállamokon belül is földrajzi területek szerint, valamint hozzáférési és szolgáltatási piacok szerint eltérő. Egyes felhasználók teljes mértékben valamely jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozás által nyújtott hozzáféréstől és szolgáltatásoktól függhetnek. Általánosságban a hatékonyság miatt és a hatékony verseny ösztönzése érdekében fontos, hogy a jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozás által nyújtott szolgáltatások tükrözzék a költségeket. Hatékonysági és szociális okokból a végfelhasználói díjszabásoknak a keresleti körülményeket és a költségkörülményeket is tükrözniük kell, feltéve, hogy ez nem vezet a verseny torzulásához. Fennáll a kockázat, hogy egy jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozás különféle módokon járhat el a piacra jutás akadályozása vagy a verseny torzítása érdekében, pl. túlzott árak megállapítása, ragadozó árképzés, kiskereskedelmi szolgáltatások kényszerítő egymáshoz kapcsolása, vagy egyes ügyfelek kellőnél nagyobb előnyben részesítése útján. Ezért a nemzeti szabályozó hatóságoknak hatáskörrel kell rendelkezniük arra, hogy legvégső esetben és kellő mérlegelést követően valamely jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozásra kiskereskedelmi szabályozást alkalmazzanak. Az ársapka-szabályozás, a földrajzi átlagolás vagy hasonló eszközök, valamint az olyan nem szabályozó jellegű intézkedések, mint a kiskereskedelmi díjszabások nyilvánosan elérhető összehasonlításai, alkalmazhatók azon kettős cél érdekében, amely egyrészt a hatékony verseny előmozdítása, másrészt a közérdekű szükségletek érvényesítése, amilyen például a nyilvánosan elérhető telefonszolgáltatásoknak megfizethetőségének fenntartása bizonyos fogyasztók esetében. Szükség van a

▼B

megfelelő költségszámítási információkhoz való hozzáférésre annak érdekében, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok teljesíthessék szabályozási kötelezettségeiket ezen a téren, beleértve az esetleges díjszabás-szabályozás bevezetését. A kiskereskedelmi szolgáltatásokra vonatkozó szabályozást azonban csak akkor kell bevezetni, ha a nemzeti szabályozó hatóságok úgy vélik, hogy a vonatkozó nagykereskedelmi intézkedések vagy a közvetítőválasztásra, illetve előválasztásra vonatkozó intézkedések nem érnék el a hatékony verseny biztosításának és a közérdek érvényesítésének a célját.

(27) Abban az esetben, ha egy nemzeti szabályozó hatóság az árellenőrzés támogatása érdekében költségszámítási rendszer bevezetésére vonatkozó kötelezettséget ír elő, saját maga végezhet éves ellenőrzést az ilyen költségszámítási rendszernek való megfelelés biztosítása érdekében, feltéve, hogy rendelkezik ehhez szükséges képzett személyzettel, vagy előírhatja, hogy az ellenőrzést egy másik, erre alkalmas, az érintett üzemeltetőtől független szerv végezze el.

(28) Szükségesnek tekintendő a közösségi távközlési jogszabályokban a bérelt vonali szolgáltatások minimális készletére vonatkozóan meglévő rendelkezések – különösen a nyílt hálózatellátás bérelt vonalakra történő alkalmazásáról szóló, 1992. június 5-i 92/44/EGK tanácsi irányelvben [1] szereplő rendelkezések – folyamatos alkalmazását biztosítani mindaddig, amíg a nemzeti szabályozó hatóságok – az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben („keretirányelv”) [2] megállapított piacelemzési eljárásoknak megfelelően – úgy nem rendelkeznek, hogy az említett rendelkezésekre már nincs szükség, mert területükön megfelelő versenypiac alakult ki. A verseny mértéke valószínűleg eltér a minimális készletben található bérelt vonalak különböző piacain, és az adott terület különböző részein. A piacelemzés elvégzésekor a nemzeti szabályozó hatóságoknak külön értékelést kell készíteniük a minimális készletben található bérelt vonalak mindegyik piacáról, figyelembe véve azok földrajzi dimenzióját. A bérelt vonali szolgáltatások kötelező szolgáltatásnak minősülnek, amelyeket kompenzációs mechanizmusok igénybevétele nélkül kell nyújtani. A bérelt vonalak minimális készletén kívüli bérelt vonalak szolgáltatására inkább az általános kiskereskedelmi szabályozási rendelkezéseknek kell vonatkoznia, és nem a minimális készlet szolgáltatására vonatkozó külön követelményeknek.

(29) A nemzeti szabályozó hatóságok az érintett piac elemzésének fényében a jelentős piaci erővel rendelkező mobilszolgáltatóktól is megkövetelhetik, hogy tegyék lehetővé előfizetőik számára a hozzáférést a nyilvánosan elérhető telefonszolgáltatások bármely velük összekapcsolt nyújtójának szolgáltatásaihoz hívásonkénti választás vagy előválasztás révén.

(30) A szerződések a felhasználók és fogyasztók számára az információ átláthatóságának és a jogbiztonságnak a minimális szintjét biztosító fontos eszközként jelennek meg. Egy versenykörnyezetben a legtöbb szolgáltató a kereskedelmi elvárások miatt szerződéseket köt ügyfeleivel. Az elektronikus hálózatokkal és szolgáltatásokkal kapcsolatos fogyasztói ügyletekre ezen irányelv rendelkezései mellett alkalmazni kell a szerződésekkel kapcsolatos, meglévő közösségi fogyasztóvédelmi jogszabályokban – különösen a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelvben [3], és a távollevők között kötött szerződések

[1] HL L 165., 1992.6.19., 27. o. A legutóbb a 98/80/EK bizottsági határozattal (HL L 14., 1998.1.20., 27. o.) módosított irányelv.
[2] HL L 108., 2002.4.24., 33. o.
[3] HL L 95., 1993.4.21., 29. o.

▼B

esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1997. május 20-i 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ([1]) – foglalt követelményeket. Különösen, a fogyasztók számára biztosítani kell a minimális szintű jogbiztonságot a közvetlen telefonszolgáltatásuk szolgáltatójával fennálló szerződéses jogviszonyuk tekintetében, oly módon, hogy a szerződési feltételeket, a szolgáltatás minőségét, a szerződés, illetve a szolgáltatás megszüntetésének feltételét, a kártérítési intézkedéseket és a jogviták rendezésének módját meg kell határozni szerződéseikben. Abban az esetben, ha a közvetlen telefonszolgáltatást nyújtóktól eltérő szolgáltatók kötnek szerződést a fogyasztókkal, az ilyen szerződéseknek is ugyanezen információkat kell tartalmazniuk. Az árak, díjszabások, szerződési feltételek átláthatóságát biztosító intézkedések növelik a fogyasztók lehetőségét arra, hogy optimalizálják választásukat, és így teljes mértékben kihasználják a versenyt.

(31) A végfelhasználóknak hozzáféréssel kell rendelkezniük a hírközlési szolgáltatásokkal kapcsolatban nyilvánosan elérhető információkhoz. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a területükön kínált szolgáltatások minőségét figyelemmel kísérjék. A nemzeti szabályozó hatóságok számára lehetővé kell tenni, hogy rendszerezett adatgyűjtést végezzenek a területükön kínált szolgáltatások minőségével kapcsolatban, olyan szempontok alapján, amelyek lehetővé teszik a szolgáltatók és tagállamok közötti összehasonlítást. A hírközlési szolgáltatásokat nyújtó, versenykörnyezetben működő vállalkozások esetében valószínűsíthető, hogy a szolgáltatásaikra vonatkozó megfelelő és naprakész információkat kereskedelmi előnyszerzés érdekében nyilvánosan elérhetővé teszik. Ezzel együtt a nemzeti szabályozó hatóságok számára lehetővé kell tenni, hogy előírhassák az ilyen információk közzétételét abban az esetben, ha kimutatható, hogy az ilyen információ ténylegesen nem áll a nyilvánosság rendelkezésére.

(32) A végfelhasználók számára garantálni kell a Közösségben értékesített, digitális televízióadás vételére szolgáló valamennyi berendezés tekintetében az együttműködési képességet. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az ilyen berendezések tekintetében harmonizált minimumszabványokat írhassanak elő. Ezek a szabványok a technológiai és piaci fejlemények fényében időről-időre kiigazíthatók lennének.

(33) Kívánatos a fogyasztók számára lehetővé tenni a digitális televíziókészülékek legteljesebb mértékű összekapcsolhatóságát. Az együttműködési képesség fejlődőben lévő fogalom a dinamikus piacokon. A szabványügyi testületeknek minden tőlük telhetőt meg kell tenniük annak biztosítására, hogy az érintett technológiákkal együtt megfelelő szabványok jöjjenek létre. Hasonlóan fontos biztosítani azt is, hogy a televíziókészülékeken olyan csatlakozók álljanak rendelkezésre, amelyek a digitális jel összes szükséges elemét továbbítani tudják, beleértve az audio- és a videójeleket, a feltételes hozzáférésű információt, a szolgáltatási információt, az alkalmazási program interfészre (API) vonatkozó információt és a másolásvédelmi információt. Ez az irányelv ezért biztosítja, hogy a digitális televíziókészülékek nyílt interfészének funkcionalitását ne korlátozzák a hálózatüzemeltetők, a szolgáltatók vagy a berendezésgyártók, és az a technológiai fejlődéssel együtt tovább fejlődjön. A digitális interaktív televíziószolgáltatások megjelenítése és bemutatása esetén a közös szabvány piacvezérelt mechanizmus útján történő megvalósítása elismert fogyasztói haszon. A tagállamok és a Bizottság a Szerződéssel összhangban lévő ágazatpolitikai kezdeményezéseket tehetnek e fejlődés ösztönzésére.

(34) Minden végfelhasználónak továbbra is élveznie kell a kezelői szolgálatokhoz való hozzáférést, függetlenül attól, hogy milyen

([1]) HL L 144., 1997.6.4., 19. o.

▼B

szervezet biztosítja a nyilvános telefonhálózathoz való hozzáférést.

(35) A tudakozószolgálatok és telefonkönyvek szolgáltatása már nyitott a versenyre. Ennek az irányelvnek a rendelkezései kiegészítik a 97/66/EK irányelv rendelkezéseit azzal, hogy az előfizetőket feljogosítják személyes adataik nyomtatott vagy elektronikus telefonkönyvben történő szerepeltetésre. Minden szolgáltató, amely előfizetőjét telefonszámmal látja el, köteles a vonatkozó információt tisztességes, költségalapú és megkülönböztetéstől mentes módon rendelkezésre bocsátani.

(36) Fontos, hogy a felhasználók a „112” egységes európai segélyhívószámot és minden más, nemzeti segélyhívószámot ingyenesen, bármilyen telefonról, így nyilvános telefonállomásról is, mindennemű fizetőeszköz nélkül fel tudjanak hívni. A tagállamoknak már meg kellett tenniük a segélyhívó rendszerek nemzeti megszervezéséhez leginkább igazodó szükséges szervezeti intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy az e számra irányuló hívásokat megfelelően fogadják és kezeljék. A hívó helyére vonatkozó, a segélyhívó szolgálatok rendelkezésére bocsátandó információ emelni fogja a védelem szintjét és a „112” szolgáltatások használóinak biztonságát, és műszakilag megvalósítható mértékben segítséget nyújt a segélyhívó szolgálatoknak feladataik teljesítéséhez, feltéve, hogy garantált a hívások és a kapcsolódó adatok továbbítása az érintett segélyhívó szolgálatokhoz. Az ilyen adatok átvételének és felhasználásának meg kell felelnie a személyes adatok kezelésére vonatkozó közösségi jognak. Az állandóinformációtechnológiai fejlődés ésszerű költség mellett egyre fokozódó támogatást nyújt a hálózatokon több nyelv egyidejű kezeléséhez. Ez pedig fokozott biztonságot jelent a „112” segélyhívószámot használó európai polgárok számára.

(37) A nemzetközi telefonszolgáltatásokhoz való könnyű hozzáférés az európai polgárok és az európai vállalkozások számára létfontosságú. A „00” már mint a Közösség szabványos nemzetközi telefon-előtétszáma működik. A tagállamok határmenti, egymással szomszédos települései közötti hívásokra vonatkozóan különleges szabályozást lehet megállapítani, illetve folytatni. Az ITU – az E.164. ajánlásával összhangban – az európai telefonszámozási tartományhoz (ETNS) a „3883” kódot rendelte hozzá. A hívások ETNS-hez való csatlakoztatásának biztosítása érdekében a nyilvános telefonhálózatokat üzemeltető vállalkozásoknak biztosítaniuk kell, hogy a „3883” kódot használó hívások közvetlenül vagy közvetve összekapcsolódjanak az ETNS-nek az Európai Távközlési Szabványügyi Intézet (ETSI) megfelelő szabványaiban meghatározott hálózataival. Az ilyen összekapcsolási szabályokra az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (hozzáférési irányelv) ([1]) rendelkezéseit kell irányadónak tekinteni.

(38) Az egységes piac létfontosságú előfeltétele az, hogy a végfelhasználók a Közösségben valamennyi számozási erőforráshoz hozzáférjenek. Ennek a hozzáférésnek ki kell terjednie a díjmentes telefonra, az emelt díjas és egyéb nem földrajzi számokra, kivéve, ha a hívott előfizető kereskedelmi okokból a bizonyos földrajzi területekről történő hozzáférés korlátozását választotta. Az érintett tagállamon kívülről hívást kezdeményező felekre vonatkozó díjszabásoknak nem kell azonosnak lenniük az adott tagállamon belülről hívást kezdeményező felekre vonatkozókkal.

(39) A korszerű telefonközpontokban általában rendelkezésre állnak a hangfrekvenciás tárcsázási és hívóvonal-azonosítási lehetőségek, és ezért ezeket egyre inkább alacsony költség mellett, vagy költ-

([1]) HL L 108., 2002.4.24., 7. o.

▼B

ségmentesen lehet szolgáltatni. A hangfrekvenciás tárcsázást egyre inkább használják arra, hogy a felhasználó különleges szolgáltatásokkal és eszközökkel lépjen kapcsolatba – beleértve az értéknövelt szolgáltatásokat –, és e lehetőség hiánya akadályozhatja a felhasználót az ilyen szolgáltatások igénybevételében. A tagállamok nem kötelesek az ilyen lehetőségek biztosításának kötelezettségét előírni, ha azok már rendelkezésre állnak. A 97/66/EK irányelv óvja a felhasználóknak a magánéletük tiszteletben tartásához való jogát a részletes számlázás tekintetében azáltal, hogy a hívóvonal-azonosítás esetében lehetőséget biztosít számukra a magánéletük tiszteletben tartásához való joguk védelmére. Az említett szolgáltatások páneurópai alapon történő fejlesztése előnyös lenne a fogyasztók számára, és ez az irányelv ösztönzi az ilyen fejlesztést.

(40) A számhordozhatóság a távközlési versenykörnyezetben a fogyasztó általi választás és a hatékony verseny egyik kulcsfontosságú előmozdítója, amelynek révén azok a végfelhasználók, akik ezt kérik, a szolgáltatást nyújtó szervezettől függetlenül megtarthatják hívószámukat (hívószámaikat) a nyilvános telefonhálózatban. Ez az irányelv nem terjed ki a helyhez kötött és nem helyhez kötött nyilvános telefonhálózati csatlakozások közötti számhordozhatóság szolgáltatására. A tagállamok azonban alkalmazhatnak a helyhez kötött szolgáltatásokat nyújtó hálózatok és a mobilhálózatok közötti számhordozásra vonatkozó rendelkezéseket.

(41) A számhordozhatóság hatását jelentősen erősíti, ha átlátható díjszabási tájékoztatás áll rendelkezésre mind a számukat hordozó végfelhasználók számára, mind pedig a számukat hordozó végfelhasználókat hívó végfelhasználók számára. A nemzeti szabályozó hatóságoknak – amennyiben megvalósítható – a számhordozhatóság alkalmazásának részeként meg kell könnyíteniük a díjszabások megfelelő átláthatóságát.

(42) Annak biztosítása keretében, hogy a számhordozhatóság szolgáltatásához kapcsolódó összekapcsolási árak képzése költségalapú legyen, a nemzeti szabályozó hatóságok figyelembe vehetik az összehasonlítható piacokon alkalmazott árakat is.

(43) Jelenleg a tagállamok bizonyos továbbítási kötelezettségeket rónak a rádió- és televízióműsorok nyilvánosság számára történő közvetítését végző hálózatokra. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a joghatóságuk alá tartozó vállalkozások számára arányos kötelezettségeket állapítsanak meg, jogos közrendi megfontolások alapján, de e kötelezettségeket csak akkor lehet megállapítani, ha ezek a tagállamok által a közösségi jognak megfelelően, egyértelműen meghatározott általános célok eléréséhez szükségesek, továbbá e kötelezettségeknek arányosaknak és átláthatóknak kell lenniük, valamint e kötelezettségeket rendszeres felülvizsgálatnak kell alávetni. A tagállamok által bevezetett továbbítási kötelezettségeknek ésszerűeknek kell lenniük, azaz egyértelműen meghatározott általános érdekű célok tükrében arányosaknak és átláthatóknak kell lenniük, és ezekhez szükség szerint az arányos díjazással kapcsolatos rendelkezés is fűzhető. Az ilyen továbbítási kötelezettségek között szerepelhet a kifejezetten a fogyatékkal élő felhasználók megfelelő hozzáférésének lehetővé tételére irányuló szolgáltatások továbbítása.

(44) A rádió- és televízióműsorok nyilvánosság számára történő közvetítését végző hálózatok közé a kábelhálózatok, a műholdas és a földi műsorterjesztő hálózatok tartoznak. De idetartozhatnak más hálózatok is, annyiban, amennyiben a végfelhasználók széles körben e hálózatokat használják a rádió- és televízióműsorok vételének fő eszközeként.

(45) A tartalomszolgáltatások – mint például a hang- vagy televízióműsor-szolgáltatási tartalomcsomag értékesítésére vonatkozó

▼B

ajánlat – nem tartoznak az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásának hatálya alá. Az ilyen szolgáltatások nyújtóira e tevékenységek tekintetében nem vonatkozhatnak egyetemes szolgáltatási kötelezettségek. Ez az irányelv nem sérti azokat az intézkedéseket, amelyeket ilyen szolgáltatások tekintetében nemzeti szinten – a közösségi jognak megfelelően – fogadnak el.

(46) Amennyiben valamely tagállam a saját területének egészén más egyedi szolgáltatások nyújtását kívánja biztosítani, az e célból megállapított kötelezettségeknek költséghatékonyaknak kell lenniük, és e kötelezettségek nem tartozhatnak az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek körébe. Ennek megfelelően a tagállamok a közösségi jognak megfelelően kiegészítő intézkedéseket hozhatnak (mint pl. az infrastruktúra vagy a szolgáltatások fejlesztésének megkönnyítése akkor, ha a piac nem reagál megfelelő módon a végfelhasználók vagy a fogyasztók igényeire). A Bizottság e-Európa kezdeményezésére adott válaszként a 2000. március 23-i és 24-i lisszaboni Európai Tanács felkérte a tagállamokat arra, hogy gondoskodjanak arról, hogy minden iskola hozzáférjen az Internethez és a multimédiás erőforrásokhoz.

(47) A versenykörnyezetben a nemzeti szabályozó hatóságoknak a végfelhasználói jogokhoz kapcsolódó ügyek intézése során figyelembe kell venniük az érdekelt felek, köztük a felhasználók és a fogyasztók álláspontját. A fogyasztók és a nyilvánosan elérhető hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások közötti jogviták rendezése céljából hatékony eljárásoknak kell rendelkezésre állniuk. A tagállamoknak teljes mértékben figyelembe kell venniük a fogyasztói jogviták peren kívüli rendezéséért felelős testületekre vonatkozó elvekről szóló, 1998. március 30-i 98/257/EK bizottsági ajánlást ([1]).

(48) Az együttszabályozás a továbbfejlesztett minőségi szabványok és a jobb színvonalú szolgáltatásnyújtás ösztönzésének megfelelő módja lehet. Az együttszabályozásra ugyanazok az elvek az irányadók, mint a formális szabályozásra, azaz tárgyilagosnak, indokoltnak, arányosnak, megkülönböztetéstől mentesnek és átláthatónak kell lennie.

(49) Ennek az irányelvnek rendelkeznie kell a fogyasztóvédelem elemeiről, beleértve az egyértelmű szerződési feltételeket és a jogvitarendezést, valamint a fogyasztók számára a díjszabások átláthatóságát. Ösztönöznie kell továbbá az ilyen előnyök kiterjesztését a végfelhasználók más kategóriáira, különösen a kis- és középvállalkozásokra.

(50) Ennek az irányelvnek a rendelkezései nem akadályozzák a tagállamokat abban, hogy a Szerződés 30. és 46. cikkében meghatározott okokból, és különösen a közbiztonság, a közrend és a közerkölcs érdekében intézkedjenek.

(51) Mivel a tervezett intézkedés céljait – nevezetesen a távközlési egyetemes szolgáltatások valamennyi európai felhasználó számára közös szintjének megállapítását, továbbá a nyilvános, helyhez kötött telefonhálózatokhoz és a kapcsolódó, nyilvánosan elérhető telefonszolgáltatásokhoz való hozzáférésre és ezek használatára vonatkozó feltételek harmonizációját, valamint az elektronikus hírközlési szolgáltatások, az elektronikus hírközlő hálózatok és a kapcsolódó eszközök harmonizált keretszabályozásának kialakítását – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért az intézkedés terjedelme és hatásai miatt az közösségi szinten jobban megvalósítható, a Közösség a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően intézkedéseket fogadhat el. Az ugyanazon cikkben foglalt arányosság

([1]) HL L 115., 1998.4.17., 31. o.

▼B

elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az említett célkitűzések eléréséhez szükséges mértéket.

(52) Az ezen irányelv végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozattal ([1]) összhangban kell elfogadni,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

HATÁLY, CÉLOK ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

▼M1

1. cikk

Tárgy és hatály

(1) A 2002/21/EK irányelv (keretirányelv) keretén belül ez az irányelv az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások végfelhasználók számára történő szolgáltatásával foglalkozik. Célja, hogy a hatékony verseny és választás révén a Közösség egészében biztosítsa a jó minőségű, nyilvánosan elérhető szolgáltatások rendelkezésre állását, és szabályozza azokat az eseteket, amikor a végfelhasználók igényeit a piac nem elégíti ki megfelelően. Ez az irányelv a végberendezések egyes vonatkozásait illetően is tartalmaz rendelkezéseket, ideértve a fogyatékkal élő végfelhasználók hozzáférésének megkönnyítését szolgáló rendelkezéseket is.

(2) Ez az irányelv megállapítja a végfelhasználók jogait, és ezekkel összhangban a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlő hálózatokat és elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások kötelezettségeit. Az egyetemes szolgáltatásnyújtás nyílt versenypiaci környezetben történő biztosítása tekintetében ez az irányelv meghatározza azoknak a meghatározott minőségű szolgáltatásoknak a minimális készletét, amelyekhez az egyedi nemzeti feltételekhez igazodó, megfizethető áron minden végfelhasználónak hozzáférése van, a verseny torzítása nélkül. Ez az irányelv továbbá kötelezettségeket állapít meg bizonyos kötelező szolgáltatások nyújtására vonatkozóan.

(3) Ez az irányelv nem ad felhatalmazást, de nem is tiltja a nyilvánosan hozzáférhető elektronikus hírközlési szolgáltatók számára, hogy olyan feltételeket szabjanak, amelyek korlátozzák az egyes szolgáltatások vagy alkalmazások végfelhasználók általi hozzáférését és/vagy használatát, amennyiben ezt a nemzeti jogszabályok megengedik és összhangban van a közösségi joggal, de kötelezettséget ír elő az ilyen feltételekről való tájékoztatásra vonatkozóan. A szolgáltatások és alkalmazások végfelhasználók általi elektronikus hírközlési hálózatokon keresztül történő használatára vonatkozó nemzeti intézkedéseknek tiszteletben kell tartaniuk a természetes személyek alapvető jogait és szabadságait, ideértve az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkében meghatározott, a magánélethez és a tisztességes eljáráshoz való jogot is.

(4) Ezen irányelvnek a végfelhasználói jogokra vonatkozó rendelkezéseit a fogyasztóvédelemre vonatkozó közösségi szabályok, különösen a 93/13/EGK irányelv és a 97/7/EK irányelv, valamint a közösségi jognak megfelelő nemzeti szabályok sérelme nélkül kell alkalmazni.

([1]) HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

▼B

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában a 2002/21/EK irányelv („keretirányelv”) 2. cikkében szereplő fogalommeghatározásokat kell alkalmazni.

A következő fogalommeghatározásokat szintén alkalmazni kell:

a) „nyilvános telefonállomás”: a nagyközönség rendelkezésére álló telefon, amelynek használata esetén a fizetőeszköz lehet pénzérme és/vagy hitelkártya/betéti kártya és/vagy előrefizetett kártya, beleértve a hívókóddal használatos kártyákat;

▼M1

_____

c) „nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatás”: a nemzeti, illetve nemzetközi távbeszélő számozási tervben szereplő hívószám vagy hívószámok segítségével, közvetlenül vagy közvetve, belföldi vagy belföldi és nemzetközi hívások kezdeményezése és fogadása céljából a nagyközönség rendelkezésére álló szolgáltatás;

d) „földrajzi szám”: a nemzeti távbeszélő számozási tervben szereplő olyan szám, amely számjegyszerkezetének egy része a hálózati végpont fizikai helyére történő hívásirányításra használt földrajzi jelentősséggel bír;

_____

f) „nem földrajzi szám”: a nemzeti távbeszélő számozási tervben szereplő olyan szám, amely nem földrajzi szám. Ide tartoznak többek között a mobil hívószámok, a díjmentes és az emelt díjas hívások hívószámai.

▼B

II. FEJEZET

EGYETEMES SZOLGÁLTATÁSI KÖTELEZETTSÉGEK, BELEÉRTVE A SZOCIÁLIS KÖTELEZETTSÉGEKET

3. cikk

Az egyetemes szolgáltatások rendelkezésre állása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az e fejezetben meghatározott szolgáltatások a területükön, földrajzi elhelyezkedéstől függetlenül, meghatározott minőségben és – a konkrét nemzeti feltételek fényében – megfizethető áron minden végfelhasználónak rendelkezésére álljanak.

(2) A tagállamok meghatározzák azt a megközelítést, amely – a tárgyilagosság, az átláthatóság, a megkülönböztetés-mentesség és az arányosság elvét tiszteletben tartva – az egyetemes szolgáltatás teljesítésének biztosításához a leghatékonyabb és a legmegfelelőbb. A tagállamok – miközben védik a közérdeket – a piac torzulásainak, különösen a szokásos kereskedelmi feltételektől eltérő árakon vagy feltételek mellett történő szolgáltatásnyújtásnak a minimalizálására törekednek.

▼M1

4. cikk

Helyhez kötött hozzáférés biztosítása és távbeszélő szolgáltatások nyújtása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nyilvános hírközlő hálózathoz történő helyhez kötött csatlakozás iránti minden ésszerű igényt legalább egy vállalkozás kielégítsen.

▼M1

(2) A létrejött csatlakozásnak – figyelembe véve az előfizetők többsége által használt, leginkább elterjedt technológiákat és a technológiai megvalósíthatóságot – képesnek kell lennie a hanghívások, a telefaxhívások és a funkcionális internet-hozzáféréshez elegendő adatátviteli sebességgel történő más adatkommunikációs formák támogatására.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett hálózati csatlakozáson keresztül megvalósuló, belföldi és nemzetközi hívások kezdeményezését és fogadását lehetővé tévő, nyilvánosan elérhető távbeszélő-szolgáltatás nyújtása iránti minden ésszerű igényt legalább egy vállalkozás kielégítsen.

▼B

5. cikk

Tudakozószolgálatok és telefonkönyvek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy:

a) legalább egy átfogó telefonkönyv álljon a végfelhasználók rendelkezésére a megfelelő hatóság által jóváhagyott, akár nyomtatott, akár elektronikus, akár mindkét formában, és ennek frissítése rendszeresen, legalább évente egyszer megtörténjen;

b) legalább egy átfogó telefonos tudakozószolgálat álljon rendelkezésére valamennyi végfelhasználónak, beleértve a nyilvános telefonállomások használóit is.

▼M1

(2) Az (1) bekezdésben említett távbeszélő névsoroknak – az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről, feldolgozásáról és a magánélet védelméről szóló, 2002. július 12-i 2002/58/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv) ([1]) 12. cikkének rendelkezéseire is figyelemmel – tartalmazniuk kell a nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatások valamennyi előfizetőjét.

▼B

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások a más vállalkozások által rendelkezésükre bocsátott adatok kezelése során alkalmazzák a megkülönböztetésmentesség elvét.

6. cikk

▼M1

Nyilvános távbeszélő állomások és más beszédalapú távbeszélő szolgáltatáshoz való hozzáférési pontok

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok a vállalkozások számára kötelezettségeket állapíthassanak meg annak biztosítása érdekében, hogy a végfelhasználók olyan ésszerű igényeinek kielégítésére, amelyek a földrajzi lefedettségre, a távbeszélők vagy más távközlési hozzáférési pontok számára, a fogyatékkal élő végfelhasználók számára biztosított hozzáférhetőségére és a szolgáltatások minőségére vonatkoznak, nyilvános távbeszélő állomások vagy más távközlési hozzáférési pontok álljanak rendelkezésre.

▼B

(2) Az adott tagállam lehetővé teszi nemzeti szabályozó hatósága számára az olyan tartalmú döntést, amely szerint e hatóság nem állapít meg az (1) bekezdés szerinti kötelezettségeket a tagállam területének egészére vagy egy részére nézve, ha az érintett felekkel folytatott, a 33. cikkben említett konzultáció alapján megbizonyosodott arról, hogy e lehetőségek vagy hasonló szolgáltatások széles körben elérhetőek.

([1]) HL L 201., 2002.7.31., 37. o.

▼B

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a nyilvános telefonállomásokról a „112” egységes európai segélyhívószám és egyéb nemzeti segélyhívószámok használatával, díjmentesen és mindennemű fizetőeszköz használata nélkül segélyhívásokat lehessen kezdeményezni.

▼M1

7. cikk

Intézkedések a fogyatékkal élő végfelhasználók javára

(1) A tagállamok – kivéve, ha a IV. fejezetben előírt követelmények alapján ezzel egyenértékű eredmény érhető el – egyedi intézkedéseket tesznek annak érdekében, hogy a 4. cikk (3) bekezdésében és az 5. cikkben meghatározott szolgáltatások hozzáférhetőségét és megfizethetőségét a fogyatékkal élő végfelhasználók számára a többi végfelhasználó számára biztosítottal azonos szinten biztosítsák. A tagállamok kötelezhetik a nemzeti szabályozó hatóságokat az általános igény és a sajátos követelmények felmérésére, többek között a fogyatékkal élő végfelhasználókat szolgáló ezen egyedi intézkedések mértékére és formájára vonatkozóan.

(2) A tagállamok egyedi intézkedéseket tehetnek a nemzeti feltételeknek megfelelően annak biztosítására, hogy a fogyatékkal élő végfelhasználók is élhessenek a végfelhasználók többségének rendelkezésére álló, vállalkozások és szolgáltatók közötti választási lehetőséggel.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett intézkedések meghozatala során a tagállamok ösztönzik a 2002/21/EK irányelv (keretirányelv) 17. és 18. cikkével összhangban közzétett megfelelő szabványok és előírások betartását.

▼B

8. cikk

A vállalkozások kijelölése

(1) A tagállamok a 4., 5., 6. és 7. cikkben, valamint szükség esetén a 9. cikk (2) bekezdésében meghatározott egyetemes szolgáltatások nyújtásának garantálása céljából egy vagy több vállalkozást jelölhetnek ki, úgy, hogy az állam területének egésze lefedhető legyen. A tagállamok az egyetemes szolgáltatás különböző elemeinek szolgáltatására és/vagy az államterület különböző részeinek lefedésére különböző vállalkozásokat vagy vállalkozáscsoportokat is kijelölhetnek.

(2) Amikor a tagállamok az államterület egy részén vagy egészén egyetemes szolgáltatási kötelezettséggel rendelkezőként jelölnek ki vállalkozásokat, ezt hatékony, tárgyilagos, átlátható és megkülönböztetéstől mentes kijelölési mechanizmus alkalmazásával teszik, amelynek révén egyetlen vállalkozás sincs eleve kizárva a kijelölésből. Az ilyen kijelölési módszerek biztosítják, hogy az egyetemes szolgáltatást költséghatékony módon nyújtsák, és e módszerek használhatók az egyetemes szolgáltatási kötelezettség nettó költségének 12. cikk szerinti meghatározása eszközeként.

▼M1

(3) Amennyiben egy, az (1) bekezdéssel összhangban kijelölt vállalkozás helyi hozzáférési hálózati eszközeinek lényeges részét vagy azok egészét más tulajdonában lévő önálló jogalanyra kívánja átruházni, erről előzetesen és időben köteles értesíteni a nemzeti szabályozó hatóságot annak érdekében, hogy a hatóságnak lehetősége legyen értékelni a tervezett ügylet hatását a 4. cikk szerinti helyhez kötött szolgáltatásokhoz való hozzáférésre és távbeszélő szolgáltatások nyújtására. A nemzeti szabályozó hatóság a 2002/20/EK irányelv (engedélyezési irányelv) 6. cikkének (2) bekezdésével összhangban egyedi kötelezettségeket írhat elő, azokat módosíthatja vagy visszavonhatja.

▼B

9. cikk

A díjak megfizethetősége

▼M1

(1) A nemzeti szabályozó hatóságok figyelemmel kísérik a 4–7. cikkben az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek körébe tartozóként meghatározott, és vagy a kijelölt vállalkozások által nyújtott, vagy – ha ezekre a szolgáltatásokra nem jelöltek ki vállalkozást – a piacon rendelkezésre álló szolgáltatások kiskereskedelmi díjszabásának alakulását és szintjét, különösen a nemzeti fogyasztói árakkal és jövedelmekkel összefüggésben.

(2) A nemzeti feltételekre figyelemmel a tagállamok előírhatják, hogy a kijelölt vállalkozások olyan díjszabási lehetőségeket vagy díjcsomagokat kínáljanak a fogyasztóknak, amelyek eltérnek a szokásos kereskedelmi feltételek szerint biztosítottaktól, különösen annak biztosítása érdekében, hogy az alacsony jövedelmű, illetve a különleges szociális helyzetű fogyasztók is hozzáférhessenek a 4. cikk (1) bekezdésében említett hálózathoz, illetőleg igénybe vehessék a 4. cikk (3) bekezdésében és az 5., 6. és 7. cikkben az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek körébe tartozóként meghatározott, a kijelölt vállalkozások által nyújtott szolgáltatásokat.

▼B

(3) Az olyan rendelkezések mellett, amelyek szerint a kijelölt vállalkozásoknak különleges díjszabási lehetőségeket kell biztosítaniuk vagy meg kell felelniük az ársapkáknak, a földrajzi átlagolásnak vagy más hasonló mechanizmusoknak, a tagállamok gondoskodhatnak arról, hogy az alacsony jövedelműként vagy különleges szociális helyzetűként meghatározott fogyasztók támogatásban részesüljenek.

(4) A tagállamok a 4., 5., 6., és 7. cikk szerinti kötelezettségekkel terhelt vállalkozások számára előírhatják közös díjszabásoknak – így a földrajzi átlagolásnak – az adott állam egész területén – a nemzeti feltételek tükrében – történő alkalmazását, vagy ársapkák tiszteletben tartását.

(5) A nemzeti szabályozó hatóságok biztosítják, hogy amennyiben valamely kijelölt vállalkozásnak különleges díjszabási lehetőségek, közös díjszabások – így földrajzi átlagolás – alkalmazására vagy ársapkák tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettsége áll fenn, a feltételek teljes mértékben átláthatóak legyenek, közzétételre kerüljenek és alkalmazásukra a megkülönböztetés-mentesség elvével összhangban kerüljön sor. A nemzeti szabályozó hatóságok előírhatják egyedi konstrukciók módosítását vagy visszavonását.

10. cikk

A kiadások ellenőrzése

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a 4., 5., 6., 7. cikkben és a 9. cikk (2) bekezdésében említetteken kívüli további lehetőségek és szolgáltatások nyújtása tekintetében a kijelölt vállalkozások oly módon határozzák meg a feltételeket, hogy az előfizetőnek ne keletkezzen fizetési kötelezettsége olyan lehetőségekre, illetve szolgáltatásokra vonatkozóan, amelyek az igényelt szolgáltatáshoz nem szükségesek, illetve nincsenek előírva.

(2) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a 4., 5., 6., 7. cikkben és a 9. cikk (2) bekezdésében foglalt kötelezettségekkel terhelt kijelölt vállalkozások az I. melléklet A. részében meghatározott külön lehetőségeket és szolgáltatásokat nyújtsák annak érdekében, hogy az előfizetők figyelemmel kísérhessék és ellenőrizhessék a kiadásokat, és elkerülhessék a szolgáltatás indokolatlan kikapcsolását.

(3) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a megfelelő hatóságnak módja legyen az adott állam területének egésze vagy egy része vonatkozásában eltekinteni a (2) bekezdésben foglalt követelmények alkalmazásától, ha megbizonyosodott arról, hogy a szolgáltatás széles körben rendelkezésre áll.

▼B

11. cikk

A kijelölt vállalkozások szolgáltatásainak minősége

(1) A nemzeti szabályozó hatóságok biztosítják, hogy a 4., 5., 6., 7. cikk és a 9. cikk (2) bekezdése szerinti kötelezettségekkel terhelt valamennyi kijelölt vállalkozás a III. mellékletben meghatározott szolgáltatásminőségi paramétereken, meghatározásokon és mérési módszereken alapuló megfelelő és naprakész tájékoztatót tegyen közzé az egyetemes szolgáltatás nyújtása terén elért teljesítményéről. A közzétett tájékoztatót a nemzeti szabályozó hatósághoz is el kell juttatni.

(2) A nemzeti szabályozó hatóságok többek között további szolgáltatásminőségi szabványokat is meghatározhatnak – már kidolgozott megfelelő paraméterek megléte esetén – annak értékelésére vonatkozóan, hogy milyen a vállalkozások teljesítménye a fogyatékkal élő végfelhasználók és a fogyatékkal élő fogyasztók számára történő szolgáltatásnyújtás terén. A nemzeti szabályozó hatóságok gondoskodnak arról, hogy a vállalkozások e paraméterekkel kapcsolatos teljesítményére vonatkozó tájékoztató közzététele is megtörténjen, és ezt a nemzeti szabályozó hatóság is megkapja.

(3) A nemzeti szabályozó hatóságok ezen kívül meghatározhatják a közzéteendő tájékoztató tartalmát, formáját és közzétételének módját, annak biztosítása érdekében, hogy a végfelhasználók és a fogyasztók teljes körű, összehasonlítható és felhasználóbarát tájékoztatókhoz juthassanak hozzá.

▼M1

(4) A nemzeti szabályozó hatóságok az egyetemes szolgáltatási kötelezettségekkel terhelt vállalkozások számára teljesítménycélokat határozhatnak meg. Ennek során a nemzeti szabályozó hatóságok figyelembe veszik az érdekelt felek nézeteit, különösen a 33. cikkben említettek szerint.

▼B

(5) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok figyelemmel tudják kísérni a kijelölt vállalkozások e teljesítménycéloknak való megfelelését.

(6) Amennyiben valamely vállalkozás tartósan nem teljesíti a teljesítménycélokat, ez az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (engedélyezési irányelv) ([1]) megfelelő egyedi intézkedésekhez vezethet. A nemzeti szabályozó hatóságok elrendelhetik a teljesítményadatoknak az érintett vállalkozás költségén történő független ellenőrzését vagy hasonló értékelését, az egyetemes szolgáltatási kötelezettségekkel terhelt vállalkozások által rendelkezésre bocsátott adatok pontosságának és összehasonlíthatóságának biztosítása érdekében.

12. cikk

Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek költségeinek számítása

(1) Amennyiben a nemzeti szabályozó hatóságok úgy ítélik meg, hogy az egyetemes szolgáltatás 3-10. cikkben meghatározott teljesítése az egyetemes szolgáltatások nyújtására kijelölt vállalkozásokra indokolatlan terhet róhat, kiszámítják a kérdéses szolgáltatásnyújtás nettó költségeit.

E célból a nemzeti szabályozó hatóságok:

a) a IV. melléklet A. részével összhangban kiszámítják az egyetemes szolgáltatási kötelezettség nettó költségét, figyelembe véve az egyetemes szolgáltatás nyújtására kijelölt vállalkozásnál jelentkező bármilyen piaci előnyt; vagy

([1]) HL L 108., 2002.4.24., 21. o.

▼B

b) az egyetemes szolgáltatás nyújtása kapcsán felmerült, és a 8. cikk (2) bekezdésének megfelelő kijelölési mechanizmus keretében meghatározott nettó költségeket használják fel.

(2) Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek az (1) bekezdés a) pontja szerinti kiszámításához alapul szolgáló számlákat és/vagy egyéb információkata nemzeti szabályozó hatóság, vagy az érintett felektől független, és a nemzeti szabályozó hatóság által elismert szervezet vizsgálja, illetve ellenőrzi. A költségszámítás és az ellenőrzés eredményei nyilvánosak.

13. cikk

Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek finanszírozása

(1) Amennyiben a nettó költség 12. cikkben említett számítása alapján a nemzeti szabályozó hatóság megállapítja, hogy valamely vállalkozásra tisztességtelen teher hárul, az érintett tagállam a kijelölt vállalkozás kérelmére határoz:

a) olyan mechanizmus bevezetéséről, amely az adott vállalkozásnak állami forrásokból, átlátható feltételek mellett kompenzációt biztosít a meghatározott nettó költségekre vonatkozóan; és/vagy

b) az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségének az elektronikus hírközlő hálózatok és hírközlési szolgáltatások nyújtói közötti megosztásáról.

(2) Amennyiben a nettó költséget az (1) bekezdés b) pontja szerint megosztják, a tagállam a nemzeti szabályozó hatóság által, vagy a kedvezményezettektől független, és a nemzeti szabályozó hatóság felügyelete alatt álló, szervezet által működtetett megosztási mechanizmust vezet be. A 3-10. cikkben megállapított kötelezettségeknek kizárólag a 12. cikkel összhangban meghatározott nettó költsége finanszírozható.

(3) A megosztási mechanizmus – a IV. melléklet B részében szereplő elvekkel összhangban – tiszteletben tartja az átláthatóság, a lehető legkisebb piactorzulás, a megkülönböztetés-mentesség és az arányosság elvét. A tagállamok választhatják azt is, hogy nem követelik meg a hozzájárulást olyan vállalkozásoktól, amelyek nemzeti forgalma egy meghatározott határnál kisebb.

(4) Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek költségének megosztásával kapcsolatos díjakat egymástól el kell választani, és minden egyes vállalkozásra vonatkozóan külön kell meghatározni. Ezek a díjak nem vethetők ki olyan vállalkozásokra és nem szedhetők be olyan vállalkozásoktól, amelyek a megosztási mechanizmust létrehozó tagállam területén nem nyújtanak szolgáltatásokat.

14. cikk

Átláthatóság

(1) Amennyiben az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségére vonatkozóan a 13. cikkben említett megosztási mechanizmus kidolgozására kerül sor, a nemzeti szabályozó hatóságok biztosítják, hogy a költségmegosztás elvei és az alkalmazott mechanizmus részletei nyilvánosak legyenek.

(2) Az üzleti titokra vonatkozó közösségi és nemzeti szabályokra is figyelemmel, a nemzeti szabályozó hatóságok gondoskodnak éves beszámoló közzétételéről, amelyben szerepel az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek kiszámított költsége, az összes érintett vállalkozás által teljesített hozzájárulás, és minden piaci előny meghatározása, amely az egyetemes szolgáltatás nyújtására kijelölt vállalkozás(ok)nál felmerülhetett, amennyiben ténylegesen létezik és működik egy pénzalap.

▼B

15. cikk

Az egyetemes szolgáltatás körének felülvizsgálata

(1) A Bizottság rendszeresen felülvizsgálja az egyetemes szolgáltatás körét, különösen azzal a céllal, hogy javasolja az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak e kör megváltoztatását vagy újbóli meghatározását. Felülvizsgálatot első alkalommal a 38. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében említett alkalmazási naptól számított két éven belül, majd ezt követően háromévente kell végezni.

(2) Ezt a felülvizsgálatot a társadalmi, gazdasági és technológiai fejlemények tükrében kell végezni, figyelembe véve többek között a mobilitást és az adatátviteli sebességet az előfizetők többsége által használt, leginkább elterjedt technológiák fényében. A felülvizsgálati eljárást az V. melléklettel összhangban kell lefolytatni. A Bizottság a felülvizsgálat eredményéről jelentést terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé.

III. FEJEZET

▼M1

A BIZONYOS KISKERESKEDELMI PIACOKON JELENTŐS PIACI ERŐVEL RENDELKEZŐ VÁLLALKOZÁSOKRA VONATKOZÓ SZABÁLYOZÓ INTÉZKEDÉSEK

———————

▼B

17. cikk

A kiskereskedelmi szolgáltatásokra vonatkozó szabályozó intézkedések

▼M1

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok azokra a vállalkozásokra, amelyek az adott kiskereskedelmi piacon a 2002/21/EK irányelv (keretirányelv) 14. cikkével összhangban jelentős piaci erővel rendelkezőnek minősülnek, megfelelő szabályozási kötelezettségeket rójanak, amennyiben:

a) a 2002/21/EK irányelv (keretirányelv) 16. cikke szerint elvégzett piacelemzés eredményeképpen valamely nemzeti szabályozó hatóság megállapítja, hogy az említett irányelv 15. cikkével összhangban meghatározott, adott kiskereskedelmi piac ténylegesen nem versenyképes; valamint

b) amennyiben a nemzeti szabályozó hatóság arra a következtetésre jut, hogy a 2002/19/EK irányelv (hozzáférési irányelv) 9–13. cikke alapján előírt kötelezettségek nem eredményeznék a 2002/21/EK irányelv (keretirányelv) 8. cikkében meghatározott célok elérését.

▼B

(2) Az (1) bekezdés alapján megállapított kötelezettségeknek az azonosított probléma jellegéhez kell igazodniuk, és a 2002/21/EK irányelv („keretirányelv”) 8. cikkében meghatározott célok tü krében arányosnak és indokoltnak kell lenniük. A megállapított kötelezettségek között lehet olyan követelmény, amely szerint az érintett vállalkozások nem alkalmazhatnak túlzott árakat, nem gátolhatják a piacra lépést vagy nem korlátozhatják a versenyt ragadozó árak megállapításával, továbbá nem részesíthetnek egyes végfelhasználókat indokolatlan előnyben, illetve nem kapcsolhatják szolgáltatásaikat indokolatlanul egymáshoz. A nemzeti szabályozó hatóságok az ilyen vállalkozásokra megfelelő, kiskereskedelmi ársapkát meghatározó intézkedéseket, egyedi díjak ellenőrzésére vonatkozó intézkedéseket, illetve olyan intézkedéseket alkalmazhatnak, amelyek a díjszabásokat a költségek vagy az összeha-

▼B

sonlítható piacok árai felé irányítják, a végfelhasználói érdekek védelme, és egyidejűleg a hatékony verseny előmozdítása érdekében.

▼M1

_____

▼B

(4) A nemzeti szabályozó hatóságok biztosítják, hogy azoknál a vállalkozásoknál, amelyek kiskereskedelmi díjszabás-szabályozás vagy más megfelelő kiskereskedelmi szabályozás hatálya alá tartoznak, a szükséges és megfelelő költségszámítási rendszerek bevezetése megtörténjen. A nemzeti szabályozó hatóságok meghatározhatják az alkalmazandó formátumot és számviteli módszertant. A költségszámítási rendszernek való megfelelést egy erre alkalmas független szerv ellenőrzi. A nemzeti szabályozó hatóságok gondoskodnak arról, hogy évente kerüljön sor a megfelelésről szóló nyilatkozat közzétételére.

(5) A 9. cikk (2) bekezdése és a 10. cikk sérelme nélkül, a nemzeti szabályozó hatóságok nem alkalmazhatják az e cikk (1) bekezdése szerinti kiskereskedelmi szabályozó mechanizmusokat olyan földrajzi vagy felhasználói piacokon, amelyek esetében megállapítást nyert a hatékony verseny megléte.

▼M1

_____

▼B

IV. FEJEZET

VÉGFELHASZNÁLÓI ÉRDEKEK ÉS JOGOK

▼M1

20. cikk

Szerződések

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztók és az azt kérő más végfelhasználók a nyilvános hírközlő hálózathoz és/vagy a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz való csatlakozást biztosító szolgáltatásokra történő előfizetés esetén jogosultak legyenek az ilyen csatlakozást és/vagy szolgáltatásokat nyújtó vállalkozással vagy vállalkozásokkal szerződést kötni. A szerződésnek egyértelmű, átfogó és könnyen hozzáférhető formában meg kell határoznia legalább a következőket:

a) a vállalkozás neve és címe;

b) a nyújtott szolgáltatások, különös tekintettel az alábbiakra:

— biztosított-e a segélyhívó szolgáltatásokhoz és a hívó helyére vonatkozó információhoz való hozzáférés, és korlátozzák-e a segélyhívó szolgáltatások 26. cikk alapján történő biztosítását,

— tájékoztatás a szolgáltatásokhoz és alkalmazásokhoz való hozzáférésre és/vagy azok használatára vonatkozó, bármely más korlátozással kapcsolatos feltételről, amennyiben a közösségi jognak megfelelően ezt a nemzeti jogszabályok megengedik,

— a kínált szolgáltatások minimális minőségi szintje, nevezetesen az első bekapcsolás időpontja, valamint adott esetben a nemzeti szabályozó hatóságok által meghatározott egyéb szolgáltatásminőségi paraméterek,

— a vállalkozás által az egy hálózati összeköttetésen átmenő forgalom mérésére és alakítására létrehozott bármely eljárásra, valamint arra vonatkozó tájékoztatás, hogy ezek az eljárások milyen hatással lehetnek a szolgáltatás minőségére,

— a kínált karbantartási szolgáltatások és ügyfélszolgálat fajtái, valamint e szolgáltatások elérésének különböző módjai,

▼M1

— a szolgáltató által biztosított végberendezések használatára vonatkozóan megszabott bármely szolgáltatói korlátozás;

c) a 25. cikk szerinti kötelezettség fennállása esetén az előfizető arra vonatkozó választási lehetősége, hogy személyes adatait közzé kívánja-e tenni távbeszélő névsorban, valamint az érintett adatok;

d) az árak és a díjszabás részletei, hogy miként szerezhetők be naprakész információk az összes alkalmazandó igénybevételi és karbantartási díjról, továbbá a kínált fizetési módok és a költségekben a különböző fizetési módokból adódóan tapasztalható eltérések;

e) a szerződés időtartama, valamint a szolgáltatásnyújtás és a szerződés megújításának és megszüntetésének feltételei, az alábbiakat is beleértve:

— a kedvezményes feltételek igénybe vételéhez szükséges minimális használatra vagy időtartamra vonatkozó bármely követelmény,

— a számok és más azonosítók hordozhatóságával kapcsolatos díjak,

— a szerződés megszüntetésekor esedékes díjak, a végberendezéssel kapcsolatos költségfelszámítást is beleértve;

f) a szerződéses szolgáltatásminőségi szintek el nem érése esetén alkalmazandó esetleges kompenzáció és visszatérítési lehetőségek;

g) a jogviták rendezésére vonatkozó, 34. cikk szerinti eljárások kezdeményezésének módja;

h) azon intézkedések típusai, amelyeket a vállalkozás a biztonságot és az integritást befolyásoló eseményekkel és fenyegetésekkel, valamint a sebezhető pontokkal kapcsolatban tehet.

A tagállamok továbbá megkövetelhetik, hogy a szerződés tartalmazza az illetékes hatóságok által a 21. cikk (4) bekezdésében említett és a nyújtott szolgáltatásra vonatkozóan e célból biztosítható tájékoztatást az elektronikus hírközlő hálózatok és szolgáltatások törvénybe ütköző tevékenységben való részvétel vagy ártalmas tartalom terjesztése céljából történő alkalmazásáról, valamint a személyes biztonságot, a magánéletet és személyes adatokat fenyegető kockázatokkal szembeni védelemről.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az előfizetőknek joguk legyen hátrányos következmények nélkül felmondani a szerződéseiket az elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó és/vagy elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vállalkozások által kínált szerződési feltételek módosításairól szóló értesítés nyomán. Az előfizetőket bármely ilyen módosítás előtt legalább egy hónappal megfelelően értesíteni kell, és ezzel egy időben tájékoztatni kell őket arról, hogy joguk van az ilyen szerződést hátrányos következmény nélkül felmondani, ha nem fogadják el az új feltételeket. A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok határozhassák meg ezen értesítések formátumát.

21. cikk

Az információk átláthatósága és közzététele

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok kötelezhessék a nyilvános elektronikus hírközlő hálózatokat működtető és/vagy nyilvánosan hozzáférhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokat arra, hogy a II. mellékletnek megfelelően átlátható, összehasonlítható, megfelelő és naprakész információkat tegyenek közzé a végfelhasználók és a fogyasztók részére nyújtott szolgáltatásaikhoz való hozzáférésre és azok igénybevételére alkalmazandó árakról és díjszabásról, a szerződés megszűnésekor esedékes díjakról, valamint tájékoztatást az általános szerződési feltételekről. Ezeket az információkat érthetően, mindenre kiterjedően és könnyen hozzáférhető formában kell közzétenni. A nemzeti szabályozó hatóságok további

▼M1

követelményeket is meghatározhatnak az ilyen információk közzétételi módjára vonatkozóan.

(2) A nemzeti szabályozó hatóságok ösztönzik az összehasonlítható információk biztosítását annak érdekében, hogy lehetővé tegyék a végfelhasználók és a fogyasztók számára az alternatív használati módok például interaktív útmutatók vagy hasonló technikák segítségével történő független költségértékelését. Amennyiben ilyen eszközök térítésmentesen vagy méltányos áron nem állnak rendelkezésre a piacon, a tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok maguk vagy harmadik féltől való beszerzés révén rendelkezésre tudjanak bocsátani ilyen útmutatókat vagy technikákat. Harmadik feleknek jogukban áll, hogy az említett interaktív útmutatók vagy hasonló technikák értékesítése vagy rendelkezésre bocsátása céljából az elektronikus hírközlő hálózatokat működtető és/vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások által közzétett információkat díjmentesen felhasználják.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok képesek legyenek többek között arra kötelezni a nyilvános elektronikus hírközlő hálózatokat működtető és/vagy nyilvánosan hozzáférhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokat, hogy:

a) az előfizetők számára tájékoztatást nyújtsanak az azon számokra vagy szolgáltatásokra alkalmazandó díjakról, amelyekre egyedi díjszabási feltételek vonatkoznak; a szolgáltatások egyes kategóriái tekintetében a nemzeti szabályozó hatóságok megkövetelhetik, hogy a tájékoztatásra közvetlenül a hívás kapcsolása előtt kerüljön sor;

b) tájékoztassák az előfizetőket, ha az általuk előfizetett szolgáltatás révén elérhető segélyhívó szolgáltatásokhoz vagy a hívó helyére vonatkozó információkhoz való hozzáférésben bármilyen változás állt be;

c) az előfizetőket tájékoztassák a szolgáltatásokhoz és alkalmazásokhoz való hozzáférés és/vagy azok használata korlátozására vonatkozó feltételek bárminemű változásáról, amennyiben a közösségi jognak megfelelően ezt a nemzeti jogszabályok lehetővé teszik;

d) nyújtsanak tájékoztatást a szolgáltató által az egy hálózati összeköttetésen átmenő forgalom mérésére és alakítására létrehozott bármely eljárásról, valamint arról, hogy ezek az eljárások milyen hatással lehetnek a szolgáltatás minőségére;

e) tájékoztassák az előfizetőket azon jogukról, miszerint ők dönthetnek arról, hogy személyes adataik bekerüljenek-e távbeszélő névsorba vagy sem, valamint az érintett adatok jellegéről, a 2002/58/EK irányelv (elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv) 12. cikkének megfelelően; valamint

f) rendszeresen tájékoztassák a fogyatékkal élő előfizetőket a számukra kifejlesztett termékekről és szolgáltatásokról.

A nemzeti szabályozó hatóságok a kötelezettségek kirovása előtt ösztönözhetik az ön- vagy társszabályozó intézkedések alkalmazását, amennyiben ezt célszerűnek ítélik.

(4) A tagállamok megkövetelhetik, hogy a (3) bekezdésben említett vállalkozások – adott esetben – térítésmentesen és a vállalkozások által az előfizetőikkel való kommunikáció céljából rendszerint alkalmazott módon közérdekű tájékoztatást juttassanak el meglévő és új előfizetőikhez. Ilyen esetben az említett tájékoztatást a megfelelő hatóságok biztosítják szabványosított formátumban, és az – többek között – a következő kérdésekre terjed ki:

a) az elektronikus hírközlési szolgáltatások leggyakoribb alkalmazási formái jogellenes tevékenységben való részvétel vagy ártalmas tartalom terjesztése céljából, különösen, ha ez sértheti mások jogait és szabadságjogait, ideértve a szerzői jog és a kapcsolódó jogok megsértését, valamint e tettek jogi következményeit; valamint

▼M1

b) az elektronikus hírközlési szolgáltatások használata során a személyes biztonságot, a magánéletet és a személyes adatokat fenyegető kockázatokkal szembeni védelem céljából rendelkezésére álló eszközök.

22. cikk

A szolgáltatás minősége

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok az érdekelt felek álláspontjának figyelembevételét követően előírhassák a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlő hálózatokat működtető és/vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások számára, hogy a szolgáltatásaik minőségével, valamint a fogyatékkal élő végfelhasználók egyenértékű hozzáférésének biztosítása érdekében hozott intézkedésekkel kapcsolatban összehasonlítható, megfelelő és naprakész információkat tegyenek közzé a végfelhasználók részére. Az információt – annak közzétételét megelőzően – kérésre be kell nyújtani a nemzeti szabályozó hatósághoz.

(2) A nemzeti szabályozó hatóságok meghatározhatják többek között a mérendő szolgáltatásminőségi paramétereket, valamint a közzéteendő információ tartalmát, formáját és közzétételének módját, beleértve a lehetséges minőségtanúsítási mechanizmusokat, annak biztosítása érdekében, hogy a végfelhasználók, ideértve a fogyatékkal élőket is, átfogó, összehasonlítható, megbízható és felhasználóbarát információhoz juthassanak hozzá. Szükség szerint a III. mellékletben megadott paraméterek, meghatározások és mérési módszerek alkalmazhatók.

(3) A szolgáltatásminőség romlásának és a hálózati adatforgalom akadályozásának vagy lelassulásának megelőzése érdekében a tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok a szolgáltatás minőségével kapcsolatban minimumkövetelményeket határozhassanak meg a nyilvános hírközlő hálózatokat működtető vállalkozással vagy vállalkozásokkal szemben.

A nemzeti szabályozó hatóságok ilyen követelmények előírása előtt kellő időben eljuttatják a Bizottsághoz az intézkedés indokainak összefoglalóját, az előírni kívánt követelményeket és a javasolt eljárást. Ezt az információt az Európai Elektronikus Hírközlési Szabályozók Testületének (BEREC) (a továbbiakban: a Testület) is rendelkezésére bocsátják. A Bizottság az információk vizsgálatát követően megjegyzéseket vagy ajánlásokat fűzhet azokhoz, különösen annak biztosítása céljából, hogy a követelmények ne befolyásolják hátrányosan a belső piac működését. A nemzeti szabályozó hatóságok a követelmények meghatározása során a legmesszebbmenőkig figyelembe veszik a Bizottság megállapításait vagy ajánlásait.

23. cikk

A szolgáltatások rendelkezésre állása

A tagállamok minden szükséges intézkedést meghoznak annak érdekében, hogy a nyilvános hírközlő hálózatokon keresztül nyújtott, nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatások katasztrofális hálózati hiba vagy *vis maior* esetén is a lehető legnagyobb mértékben álljanak rendelkezésre. A tagállamok biztosítják, hogy a nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások minden szükséges intézkedést meghozzanak a segélyhívó szolgálatokhoz való zavartalan hozzáférés biztosítására.

▼M1

23a. cikk

***Egyenértékű hozzáférés és választék biztosítása a fogyatékkal élő végfelhasználók* részére**

(1) A tagállamok lehetővé teszik az érintett nemzeti szabályozó hatóságok részére, hogy adott esetben az elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások által teljesítendő követelményeket határozzanak meg annak érdekében, hogy a fogyatékkal élő végfelhasználók:

a) azonos színvonalú elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz férhessenek hozzá, mint a végfelhasználók többsége; valamint

b) a végfelhasználók többsége által elérhető vállalkozások és szolgáltatások közül választhassanak.

(2) Annak érdekében, hogy képesek legyenek a fogyatékkal élő végfelhasználók számára konkrét intézkedéseket elfogadni és végrehajtani, a tagállamoknak ösztönözniük kell, hogy a szükséges szolgáltatásokat és funkciókat nyújtó végberendezések rendelkezésre álljanak.

▼B

24. cikk

A digitális televíziózáshoz használt fogyasztói berendezések együttműködési képessége

A VI. melléklet rendelkezéseivel összhangban a tagállamok biztosítják a mellékletben említett, a digitális televíziózáshoz használt fogyasztói berendezések együttműködési képességét.

25. cikk

►M1 Távbeszélő tudakozószolgálatok ◄

▼M1

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatások előfizetői jogosultak legyenek az 5. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett, nyilvánosan elérhető távbeszélő névsorban szerepelni, és a (2) bekezdéssel összhangban elérhetővé teszik adataikat a tudakozószolgálatok és/vagy távbeszélő névsor szolgáltatói részére.

▼B

(2) A tagállamok biztosítják, hogy minden, az előfizetőkhöz telefonszámokat rendelő vállalkozás teljesítsen minden olyan ésszerű kérést, amely a nyilvánosan elérhető tudakozószolgálatok és telefonkönyvek szolgáltatása céljából a megfelelő információk egyeztetett formában, tisztességes, tárgyilagos, költségalapú és megkülönböztetéstől mentes rendelkezésre bocsátására irányul.

▼M1

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatásokat igénybe vevő minden végfelhasználó hozzáférhessen a tudakozószolgálatokhoz. A nemzeti szabályozó hatóságoknak hatáskörrel kell rendelkezniük arra, hogy kötelezettségeket és feltételeket írjanak elő azon vállalkozások számára, amelyek a végfelhasználóknak a tudakozószolgálatokhoz való hozzáférését ellenőrzik a 2002/19/EK irányelv (hozzáférési irányelv) 5. cikkének rendelkezéseivel összhangban. E kötelezettségeknek és feltételeknek objektíveknek, méltányosaknak, megkülönböztetéstől menteseknek és átláthatóaknak kell lenniük.

(4) A tagállamok nem tarthatnak fenn olyan szabályozási korlátozást, amely az egyik tagállam végfelhasználóját meggátolná abban, hogy hanghívás vagy SMS útján közvetlenül hozzáférjen a másik tagállam tudakozószolgálatához, és a 28. cikkel összhangban gondoskodnak e hozzáférés biztosításáról.

(5) Az (1)–(4) bekezdést a személyes adatok és a magánélet védelmére vonatkozó közösségi jogi aktusokban foglalt követelményeknek

▼M1

megfelelően és különösen a 2002/58/EK irányelv (elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv) 12. cikkére is figyelemmel kell alkalmazni.

26. cikk

Segélyhívó szolgáltatások és az egységes európai segélyhívó szám

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a (2) bekezdésben meghatározott szolgáltatások minden végfelhasználója, köztük a nyilvános távbeszélő állomások valamennyi felhasználója is a „112” egységes európai segélyhívó szám és a tagállamok által meghatározott bármely nemzeti segélyhívó szám segítségével ingyenesen bármilyen fizetőeszköz igénybevétele nélkül tudja hívni a segélyhívó szolgálatokat.

(2) A tagállamok a nemzeti szabályozó hatóságokkal, a segélyhívó szolgálatokkal és a szolgáltatókkal konzultálva biztosítják, hogy a végfelhasználóknak a nemzeti számozási tervben szereplő számon vagy számokon keresztül belföldi hívások kezdeményezésével kapcsolatos elektronikus hírközlési szolgáltatást nyújtó vállalkozások hozzáférést biztosítsanak a segélyhívó szolgáltatásokhoz.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a „112” egységes európai segélyhívó számra irányuló hívások fogadása megfelelő legyen, és e hívások továbbítása a segélyhívó rendszerek nemzeti struktúrájához leginkább igazodva történjen. Az ilyen hívások fogadásának és lebonyolításának legalább annyira gyorsnak és hatékonynak kell lennie, mint a belföldi segélyhívó számra vagy segélyhívó számokra irányuló hívásoké, amennyiben ezeket továbbra is használják.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyatékkal élő végfelhasználók segélyhívó szolgáltatásokhoz való hozzáférése a többi végfelhasználóéval egyenértékű. Az annak biztosítása érdekében tett intézkedések, hogy a fogyatékkal élő végfelhasználók más tagállamban történő utazásuk során is hozzá tudjanak férni a segélyhívó szolgáltatásokhoz, a 2002/21/EK irányelv (keretirányelv) 17. cikkében foglalt rendelkezésekkel összhangban közzétett irányadó szabványokon vagy előírásokon alapulnak, és nem akadályozzák a tagállamokat abban, hogy az e cikkben foglalt célok megvalósítása érdekében további követelményeket fogadjanak el.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy az érintett vállalkozások díjmentesen a segélyhívásokat kezelő hatóság rendelkezésére bocsássák a hívó helyére vonatkozó információt, amint a hívás a hatósághoz beérkezik. Ez a „112” egységes európai segélyhívó számra irányuló hívások mindegyikére vonatkozik. A tagállamok ezt a kötelezettséget a nemzeti segélyhívó számokra érkező hívásokra is kiterjeszthetik. Az illetékes szabályozó hatóságok kritériumokat határoznak meg a hívó fél helyére vonatkozó információ pontossága és megbízhatósága tekintetében.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy a polgárok megfelelő tájékoztatást kapjanak a „112” egységes európai segélyhívó szám létezéséről és használatáról, különösen a kifejezetten a tagállamok között utazó személyeket célzó kezdeményezéseken keresztül.

(7) A tagállamokban a „112” hívószámon elérhető szolgáltatásokhoz való hatékony hozzáférés érdekében a Bizottság – a Testülettel folytatott konzultációt követően – műszaki végrehajtási intézkedéseket fogadhat el. E műszaki végrehajtási intézkedéseket azonban úgy kell elfogadni, hogy azok ne sértsék, és ne befolyásolják a segélyhívó szolgáltatások kizárólagos tagállami hatáskörbe tartozó szervezését.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 37. cikk (2) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

▼M1

27. cikk

Európai távbeszélő előtétszámok

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szabványos nemzetközi távbeszélő előtétszám a „00” szám legyen. A tagállamok közötti határ mentén egymáshoz közel fekvő települések közötti hívásokra vonatkozóan különleges szabályok alakíthatók ki, illetve tarthatók fenn. Az érintett településeken a végfelhasználókat teljeskörűen tájékoztatni kell az ilyen szabályokról.

(2) Az igazgatási feladatokat – beleértve a számok kiosztását és az európai távbeszélő számozási tartomány előmozdítását is – kizárólag a Közösségen belül létrehozott és a Bizottság által kijelölt jogalany látja el. A szükséges végrehajtási szabályokat a Bizottság fogadja el.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a nyilvánosan elérhető, nemzetközi hívásokat lehetővé tévő távbeszélő szolgáltatást nyújtó valamennyi vállalkozás az európai távbeszélő számozási tartományba érkező és az abból kezdeményezett összes hívás továbbítására a más tagállamba irányuló és onnan kezdeményezett hívásokra általa alkalmazott árakhoz hasonló árakat határozzon meg.

27a. cikk

Egységesített távbeszélő hívószámok a harmonizált közérdekű szolgáltatások részére, ideértve az eltűnt gyermekek felkutatására fenntartott segélyvonalakat

(1) A tagállamoknak elő kell mozdítaniuk a 116-os nemzeti számtartomány harmonizált közérdekű szolgáltatások harmonizált számai részére történő fenntartásáról szóló, 2007. február 15-i 2007/116/EK bizottsági határozatban ([1]) meghatározott, a 116-os számtartományba tartozó számok használatát. Saját területükön ösztönözniük kell az olyan szolgáltatások nyújtását, amelyek részére ezek a számok fenn vannak tartva.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyatékkal élő végfelhasználók a lehető legnagyobb mértékben hozzá tudjanak férni a 116-os számtartomány alatt nyújtott szolgáltatásokhoz. Az annak előmozdítása érdekében tett intézkedések, hogy a fogyatékkal élő végfelhasználók más tagállamban történő utazásuk során is hozzá tudjanak férni a segélyhívó szolgáltatásokhoz, a 2002/21/EK irányelv (keretirányelv) 17. cikkével összhangban közzétett irányadó szabványoknak vagy előírásoknak való megfelelésre épülnek.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a lakosság megfelelő tájékoztatást kapjon a 116-os számtartomány alatt fenntartott szolgáltatások létezéséről és használatáról, különösen a kifejezetten a tagállamokban utazó személyeknek szánt kezdeményezéseken keresztül.

(4) A tagállamok az (1), (2) és (3) bekezdés értelmében a 116-os számtartományba tartozó valamennyi számra általánosan érvényes intézkedéseken felül mindent megtesznek annak biztosítására, hogy a polgárok hozzáférjenek egy, az eltűnt gyermekek eseteinek bejelentésére szolgáló segélyvonalhoz. A segélyvonal a „116000”-ás számon érhető el.

(5) A 116-os számtartomány – különösen az eltűnt gyermekek felkutatására fenntartott „116000”-ás segélyvonal – hatékony tagállami működtetése érdekében, ideértve a más tagállamokban utazó, fogyatékkal élő végfelhasználók hozzáférésének biztosítását is, a Bizottság – a Testülettel folytatott konzultációt követően – műszaki végrehajtási intézkedéseket fogadhat el. E műszaki végrehajtási intézkedéseket azonban úgy kell elfogadni, hogy azok ne sértsék és ne befolyásolják e szolgáltatások kizárólagos tagállami hatáskörbe tartozó szervezését.

([1]) HL L 49., 2007.2.17., 30. o.

▼M1

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 37. cikk (2) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

28. cikk

A számokhoz és a szolgáltatásokhoz való hozzáférés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben műszakilag és gazdaságilag megvalósítható – kivéve azt az esetet, ha valamely hívott előfizető kereskedelmi okokból úgy döntött, hogy meghatározott földrajzi területeken lévő hívó felek hozzáférését korlátozza – az érintett nemzeti hatóságok minden szükséges lépést megtegyenek annak biztosítására, hogy a végfelhasználók:

a) nem földrajzi számok használatával hozzá tudjanak férni a szolgáltatásokhoz, és használni tudják azokat a Közösségen belül; valamint

b) az üzemeltető által alkalmazott technológiától és készülékektől függetlenül hozzá tudjanak férni a Közösségen belül biztosított valamennyi számhoz, beleértve a tagállamok nemzeti számozási terveiben szereplő számokat, az ETNS-ben szereplő számokat és az ingyenesen hívható egyetemes nemzetközi hívószámokat (UIFN) is.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az érintett hatóságok kötelezhessék a nyilvános hírközlő hálózatokat működtető és/vagy nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokat arra, hogy eseti alapon gátolják meg a számokhoz, illetve a szolgáltatásokhoz való hozzáférést, amennyiben ezt csalás vagy rendeltetésellenes felhasználás indokolttá teszi, és előírhassák, hogy ilyen esetekben az elektronikus hírközlési szolgáltatók visszatartsák az érintett kapcsolási vagy más szolgáltatásokból származó bevételeket.

▼B

29. cikk

További eszközök szolgáltatása

▼M1

(1) A 10. cikk (2) bekezdésének sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok minden, nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatást nyújtó és/vagy nyilvános hírközlő hálózatokhoz hozzáférést biztosító vállalkozás számára előírhassák, hogy az I. melléklet B. részében felsorolt további eszközöket részben vagy egészben – a műszaki és gazdasági megvalósíthatóságra is figyelemmel –, valamint az I. melléklet A. részében felsorolt további eszközöket részben vagy egészben rendelkezésre bocsássák.

▼B

(2) Egy tagállam dönthet úgy, hogy területének egészén vagy egy részén nem alkalmazza az (1) bekezdést, ha az érdekelt felek álláspontját figyelembe véve úgy ítéli meg, hogy a szóban forgó eszközökhöz történő hozzáférés megfelelő mértékben biztosított.

▼M1

———————

30. cikk

A szolgáltatóváltás megkönnyítése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti távbeszélő számozási tervben szereplő számokkal rendelkező valamennyi olyan előfizető, aki ezt kéri, hívószámát (hívószámait) a szolgáltatást nyújtó vállalkozástól függetlenül – az I. melléklet C. részében előírt rendelkezésekkel összhangban – megtarthassa.

▼M1

(2) A nemzeti szabályozó hatóságok biztosítják, hogy a számhordozhatóság garantálása tekintetében az üzemeltetők és/vagy szolgáltatók által egymás irányában alkalmazott árképzés költségalapú legyen, és hogy az előfizetők által fizetendő, esetlegesen felszámított közvetlen díjak ne tartsák vissza az előfizetőket a szolgáltatóváltástól.

(3) A nemzeti szabályozó hatóságok a számhordozásra vonatkozó kiskereskedelmi díjszabást nem állapíthatják meg versenytorzító módon, így például egyedi vagy közös kiskereskedelmi díjszabások rögzítése révén.

(4) A számok átvitelét és ezt követő aktiválását a lehető legrövidebb időn belül el kell végezni. Minden esetben egy munkanapon belül aktiválni kell azon előfizetők számát, akik megállapodást kötöttek számuk új vállalkozáshoz történő átviteléről.

Az első albekezdés sérelme nélkül az illetékes nemzeti szabályozó hatóságok kialakíthatják a számhordozás globális folyamatát, figyelembe véve a szerződésekre vonatkozó nemzeti rendelkezéseket, a műszaki megvalósíthatóságot és az előfizetett szolgáltatások folyamatosságának fontosságát. A számhordozás végrehajtása miatti szolgáltatáskiesés időtartama semmi esetre sem haladhatja meg az egy munkanapot. Az illetékes nemzeti szabályozó hatóságok adott esetben fontolóra vehetik olyan intézkedések megtételét, amelyekkel védik az előfizetőket az átállási folyamat során, továbbá megakadályozzák, hogy a számhordozás akaratuk ellenére megtörténjen.

A tagállamok biztosítják, hogy a vállalkozások ellen megfelelő szankciókat alkalmazzanak – ideértve a fogyasztók kárpótlására vonatkozó kötelezettséget –, amennyiben a vállalkozás miatt vagy a vállalkozás részéről a számok átvitelével kapcsolatban késedelem vagy visszaélés tapasztalható.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztók és az elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások közötti szerződések nem írnak elő 24 hónapot meghaladó kezdeti kötelezettségvállalási időtartamot. A tagállamok azt is biztosítják, hogy a vállalkozások felajánlják a felhasználók számára azt a lehetőséget, hogy legfeljebb 12 hónapra szóló szerződést írjanak alá.

(6) Az esetleges minimális szerződéses időtartam sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy a szerződés felmondására vonatkozó feltételek és eljárások ne tartsák vissza a fogyasztókat a szolgáltatóváltástól.

▼B

31. cikk

Továbbítási kötelezettség

▼M1

(1) A tagállamok meghatározott rádióműsor- és televízióműsor-terjesztő szolgáltatások továbbítására és kiegészítő – különösen a fogyatékkal élő végfelhasználók megfelelő hozzáférését biztosító – hozzáférhetőségi szolgáltatások továbbítására vonatkozóan ésszerű továbbítási kötelezettségeket írhatnak elő a joghatóságuk alá tartozó, a nyilvánosság számára rádió- vagy televízióműsorok terjesztésére szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vállalkozások számára abban az esetben, ha az ilyen hálózatok végfelhasználóinak jelentős hányada ezeket a hálózatokat használja a rádió- és televízióműsorok vételének fő eszközeként. Ilyen kötelezettségek csak abban az esetben írhatók elő, ha az egyes tagállamok által egyértelműen meghatározott közérdekű célok eléréséhez szükségesek, továbbá arányosak és átláthatók.

Az első albekezdésben említett kötelezettségeket a tagállamok legkésőbb 2011. május 25-ét követő egy éven belül felülvizsgálják, kivéve, ha ezt a felülvizsgálatot a megelőző két évben a tagállamok már elvégezték.

A tagállamok a továbbítási kötelezettséget rendszeresen felülvizsgálják.

▼B

(2) Sem e cikk (1) bekezdése, sem a 2002/19/EK irányelv (hozzáférési irányelv) 3. cikkének (2) bekezdése nem érinti a tagállamoknak azt a jogát, hogy az e cikkel összhangban tett intézkedések tekintetében szükség szerint megfelelő díjazást határozzanak meg, amennyiben ugyanakkor biztosítják, hogy – hasonló körülmények mellett – az elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vállalkozások között nem alkalmaznak diszkriminációt. Amennyiben díjazásról rendelkeznek, a tagállamok biztosítják, hogy ezt arányos és átlátható módon alkalmazzák.

V. FEJEZET

ÁLTALÁNOS ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

32. cikk

További kötelező szolgáltatások

A tagállamok határozhatnak úgy, hogy a II. fejezetben meghatározott egyetemes szolgáltatási kötelezettségek körébe tartozó szolgáltatásokon kívül további szolgáltatásokat tesznek nyilvánosan elérhetővé saját területükön, de ez esetben nem vezethetnek be egyes vállalkozásokat érintő kompenzációs mechanizmust.

33. cikk

Konzultáció az érdekelt felekkel

▼M1

(1) A tagállamok szükség szerint gondoskodnak arról, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok figyelembevegyék a végfelhasználók, a fogyasztók (ideértve különösen a fogyatékkal élő fogyasztókat), a gyártók és az elektronikus hírközlő hálózatokat üzemeltető és/vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások álláspontját a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokra vonatkozó valamennyi végfelhasználói és fogyasztói joggal kapcsolatos kérdésben, különösen abban az esetben, ha ezek jelentős hatást gyakorolnak a piacra.

A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok olyan konzultációs mechanizmust hoznak létre, amely biztosítja, hogy a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokat érintő végfelhasználói és fogyasztói jogokkal kapcsolatos kérdésekben hozott döntéseik során megfelelően figyelembe veszik az elektronikus hírközlés terén jelentkező fogyasztói érdekeket.

▼B

(2) Az érdekelt felek szükség szerint – a nemzeti szabályozó hatóságok iránymutatása alapján – a fogyasztókat, felhasználói csoportokat és szolgáltatókat érintő mechanizmusokat alakíthatnak ki a szolgáltatásnyújtás általános minőségének javítására, többek között magatartási kódexek és üzemeltetési szabványok kidolgozása, és alkalmazásuk figyelemmel kísérése révén.

▼M1

(3) A közösségi jogszabályokkal összhangban álló kulturális és médiapolitikai célkitűzéseket – például a kulturális és nyelvi sokféleséget és a médiapluralizmust – támogató nemzeti szabályok sérelme nélkül, a nemzeti szabályozó hatóságok és más illetékes hatóságok ösztönözhetik az elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó és/vagy elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vállalkozások és az elektronikus hírközlő hálózatokban és/vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokban megjelenő törvényes tartalmak előmozdításában érdekelt ágazatok közötti együttműködést. Ez az együttműködés kiterjedhet a 21. cikk (4) bekezdése és a 20. cikk (1) bekezdés második albekezdése értelmében nyújtandó, közérdekű tájékoztatás koordinálására is.

▼B

34. cikk

Jogviták peren kívüli rendezése

▼M1

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztók és az elektronikus hírközlő hálózatokat működtető és/vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások között az ilyen hálózatok működtetése, illetve szolgáltatások nyújtása tárgyában létrejött szerződések szerződéses feltételeivel és/vagy teljesítésével kapcsolatos, ezen irányelv alapján kialakult, rendezetlen jogviták rendezésére átlátható, megkülönböztetéstől mentes, egyszerű és olcsó peren kívüli eljárások álljanak rendelkezésre. A tagállamok intézkedéseket fogadnak el annak biztosítására, hogy az ilyen eljárások tegyék lehetővé a jogviták tisztességes és gyors rendezését, és indokolt esetben visszatérítési vagy kártérítési rendszert vezethetnek be. Ezek az eljárások lehetővé teszik a jogviták pártatlan rendezését, és nem fosztják meg a fogyasztót a nemzeti jog által biztosított jogi védelemtől. A tagállamok ezeket a kötelezettségeket más végfelhasználókat érintő jogvitákra is kiterjeszthetik.

▼B

(2) A tagállamok biztosítják, hogy jogi szabályozásuk ne gátolja panaszirodák létrehozását és on-line szolgáltatások megfelelő területi szinten történő nyújtását a fogyasztók és végfelhasználók jogvitarendezéshez való hozzáférésének megkönnyítése érdekében.

(3) Abban az esetben, ha a jogviták különböző tagállamokban lévő feleket érintenek, a tagállamok összehangolják a jogvita megoldására irányuló erőfeszítéseiket.

(4) Ez a cikk nem sérti a nemzeti bírósági eljárásokat.

▼M1

35. cikk

A mellékletek kiigazítása

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására és az I., II., III. és VI. mellékletnek a technológiai fejlődéshez vagy a piaci igények változásaihoz történő hozzáigazítására irányuló intézkedéseket a Bizottság fogadja el a 37. cikk (2) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárásnak megfelelően.

▼B

36. cikk

Bejelentés, nyomon követés és felülvizsgálat

(1) A nemzeti szabályozó hatóságok legkésőbb a 38. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében említett alkalmazás napjáig, ezt követően pedig bármilyen változás bekövetkeztekor haladéktalanul bejelentik a Bizottságnak a 8. cikk (1) bekezdése szerint egyetemes szolgáltatási kötelezettség ellátására kijelölt vállalkozások nevét.

A Bizottság az információt könnyen hozzáférhető formában rendelkezésre bocsátja, és eljuttatja a 37. cikkben említett hírközlési bizottsághoz.

▼M1

(2) A nemzeti szabályozó hatóságok tájékoztatják a Bizottságot az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek teljesítésére kijelölt vállalkozásokra rótt egyetemes szolgáltatási kötelezettségekről. Az e kötelezettségeket érintő minden változásról, illetve az ezen irányelv rendelkezései által érintett vállalkozásokban bekövetkezett minden változásról haladéktalanul értesíteni kell a Bizottságot.

▼B

(3) A Bizottság rendszeresen felülvizsgálja ennek az irányelvnek a működését, és jelentést terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé, első alkalommal legkésőbb a 38. cikk (1) bekezdésének második albe-

▼B

kezdésében említett alkalmazási időponttól számított három éven belül. A tagállamok és a nemzeti szabályozó hatóságok továbbítják a Bizottságnak az e célból szükséges információkat.

▼M1

37. cikk

Bizottsági eljárás

(1) A Bizottságot a 2002/21/EK irányelv (keretirányelv) 22. cikke által létrehozott hírközlési bizottság segíti.

(2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését és 7. cikkét kell alkalmazni, figyelemmel a 8. cikkének rendelkezéseire is.

▼B

38. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 2003. július 24-éig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

A tagállamok ezeket az intézkedéseket 2003. július 25-től alkalmazzák.

(2) Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(3) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el, és ezeknek a rendelkezéseknek minden későbbi módosítását.

39. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének napján lép hatályba.

40. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

▼M1

I. MELLÉKLET

A 10. CIKKBEN (A KIADÁSOK ELLENŐRZÉSE), A 29. CIKKBEN (TOVÁBBI ESZKÖZÖK) ÉS A 30. CIKKBEN (A SZOLGÁLTATÓVÁLTÁS MEGKÖNNYÍTÉSE) EMLÍTETT ESZKÖZÖK ÉS SZOLGÁLTATÁSOK ISMERTETÉSE

A. rész: A 10. cikkben említett lehetőségek és szolgáltatások

a) *Részletes számlázás*

A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok – a személyes adatok és a magánélet védelméről szóló megfelelő jogszabályi előírásokra is figyelemmel – meghatározhassák a vállalkozások által az előfizetőknek ingyenesen biztosítandó részletes számlák részletességének alapszintjét annak érdekében, hogy a fogyasztók:

i. nyomon követhessék és ellenőrizhessék a helyhez kötött nyilvános hírközlő hálózat és/vagy a kapcsolódó, nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatások igénybevételének díjait; valamint

ii. megfelelően figyelemmel kísérhessék fogyasztásukat és kiadásaikat, és így ésszerű mértékű ellenőrzést gyakorolhassanak számláik felett.

Ésszerű díjszabás mellett vagy díjmentesen – szükség szerint – további részletezési szinteket lehet az előfizetőknek felajánlani.

A hívó előfizető számára ingyenes hívásokat, beleértve a segélyvonalakra irányuló hívásokat, nem kell feltüntetni a hívó előfizető részletes számláján.

b) *Szelektív híváslétiltás kimenő hívásokra vagy emelt díjas SMS-ekre vagy MMS-ekre, vagy – ha műszakilag megoldható – más hasonló alkalmazásokra díjmentesen.*

Az a lehetőség, amely révén az előfizető – a távbeszélő szolgáltatásokat nyújtó, kijelölt vállalkozáshoz intézett kérésre – díjmentesen letiltathatja a megadott fajtájú, illetve a meghatározott típusú számokra kezdeményezett kimenő hívásokat vagy emelt díjas SMS-eket vagy MMS-eket vagy más hasonló alkalmazásokat.

c) *Előrefizetéses rendszerek*

A tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok megkövetelhessék a kijelölt vállalkozásoktól azt, hogy a fogyasztók számára a nyilvános hírközlő hálózathoz való hozzáférést és a nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatások igénybevételét előrefizetési rendszerben tegyék lehetővé.

d) *Bekapcsolási díjak részletekben történő fizetése*

A tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok megkövetelhessék a kijelölt vállalkozásoktól azt, hogy azok tegyék lehetővé a fogyasztók számára a nyilvános hírközlő hálózathoz való csatlakozásért részletekben történő fizetést.

e) *Számlák meg nem fizetése*

A tagállamok engedélyezik a vállalkozások által kiadott számlák meg nem fizetésével kapcsolatos intézkedéseket, amelyeknek arányos, megkülönböztetéstől mentes és közzétett intézkedéseknek kell lenniük. Ezeknek az intézkedéseknek biztosítaniuk kell, hogy az előfizető előzetesen megfelelő figyelmeztetést kapjon a szolgáltatásnak a nemfizetésből következő bármilyen megszakításáról vagy a hálózatról történő lekapcsolásról. A csalás, a tartós késedelmes fizetés vagy nemfizetés eseteit kivéve, az említett intézkedéseknek a műszakilag kivitelezhető mértékben biztosítaniuk kell, hogy a szolgáltatás bármilyen megszakítása csak az érintett szolgáltatásra korlátozódjon. A hálózatról a számlák nemfizetése miatt történő lekapcsolásra csak az előfizető megfelelő figyelmeztetését követően kerülhet sor. A tagállamok a teljes lekapcsolás előtt engedélyezhetnek korlátozott szolgáltatást bizonyos időtartamra, amely időtartam alatt csak az olyan hívások megengedettek, amelyek az előfizető számára nem járnak díjfizetési kötelezettséggel (pl. a „112” hívása).

▼M1

f) *Díjjal kapcsolatos tanácsadás*

Az a lehetőség, amely révén az előfizető tájékoztatást kérhet a szolgáltatótól alternatív, kedvezményes díjakról, amennyiben ilyen díjak léteznek.

g) *Költségellenőrzés*

Az a lehetőség, amely révén a vállalkozások – a nemzeti szabályozó hatóságok által adott esetben e tekintetben előírt szabályok függvényében – egyéb eszközöket kínálnak az előfizetők számára a nyilvánosan hozzáférhető hírközlési szolgáltatások költségeinek ellenőrzésére, beleértve a fogyasztók ingyenes figyelmeztetését is rendellenes fogyasztási szokások vagy túlzott fogyasztás észlelése esetén.

B. rész: A 29. cikkben említett eszközök

a) *Hangfrekvenciás választás vagy DTMF (dual-tone multi-frequency, kéthangú többfrekvenciás üzemmód)*

A nyilvános hírközlő hálózat és/vagy nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatások mind a tagállamon belül, mind a tagállamok között támogatják a hálózaton a végponttól végpontig alkalmazott jelzésátvitel esetében az ETSI ETR 207 európai specifikációban meghatározott DTMF jelzőhangok használatát.

b) *Hívóvonal-azonosítás*

A hívó fél hívószámát a hívás létrejötte előtt kijelzik a hívott félnek.

Ezt a lehetőséget a személyes adatok és a magánélet védelmére vonatkozó megfelelő jogszabályokkal, különösen a 2002/58/EK irányelvvel (elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv) összhangban kell biztosítani.

Az üzemeltetőknek a műszakilag kivitelezhető mértékben adatokat és jelzéseket kell szolgáltatniuk annak érdekében, hogy megkönnyítsék a hívóvonal-azonosítás és a hangfrekvenciás tárcsázás tagállami határokon keresztül történő felajánlását.

C. rész: A 30. cikkben említett számhordozhatóságra vonatkozó rendelkezések végrehajtása

Azt a követelményt, amelynek értelmében a nemzeti számozási tervben szereplő számokkal rendelkező valamennyi olyan előfizető, aki ezt kéri, hívószámát (hívószámait) a szolgáltatást nyújtó vállalkozástól függetlenül megtarthatja, a következők vonatkozásában kell alkalmazni:

a) földrajzi számok esetén egy konkrét földrajzi helyen; valamint

b) nem földrajzi számok esetén bármely földrajzi helyen.

Ezt a részt a helyhez kötött szolgáltatásokat nyújtó hálózatok és a mobilhálózatok közötti számhordozásra nem kell alkalmazni.

▼M1

II. MELLÉKLET

A 21. CIKKEL ÖSSZHANGBAN KÖZZÉTEENDŐ INFORMÁCIÓK

(AZ INFORMÁCIÓK ÁTLÁTHATÓSÁGA ÉS KÖZZÉTÉTELE)

A nemzeti szabályozó hatóság felel az e mellékletben szereplő információknak a 21. cikkel összhangban történő közzétételéért. A nemzeti szabályozó hatóság feladata eldönteni, hogy mely információkat kell a nyilvános hírközlő hálózatokat működtető és/vagy nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásoknak közzétenniük, és mely információkat kell magának a nemzeti szabályozó hatóságnak közzétennie annak érdekében, hogy a fogyasztók kellően tájékozottan tudjanak választani.

1. A vállalkozás(ok) neve és címe

   A nyilvános hírközlő hálózatokat működtető és/vagy nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások neve és székhelyük címe.

2. A kínált szolgáltatások ismertetése

2.1. A kínált szolgáltatások köre

2.2. Rendes díjak a nyújtott szolgáltatásoknak és annak megjelölésével, hogy az egyes díjszabási elemek mit foglalnak magukban (pl.: hozzáférési díjak, a használati díjak különböző típusai, karbantartási díjak), beleértve az alkalmazott szokásos árengedményekről, valamint a különleges és célzott díjszabási rendszerekről szóló részletes tájékoztatást, továbbá minden további díjat és a végberendezéssel kapcsolatos költségeket.

2.3. Kártérítési/visszatérítési politika, beleértve a kínált kártérítési/visszatérítési konstrukciók konkrét részleteit.

2.4. A kínált karbantartási szolgáltatások fajtái.

2.5. Általános szerződési feltételek, beleértve a szerződés esetleges minimális időtartamát, a szerződés megszüntetését és a számok és az esetleges egyéb azonosítók hordozhatóságával kapcsolatos eljárásokat és közvetlen díjakat.

3. A jogviták rendezését szolgáló mechanizmusok, beleértve a vállalkozás által kialakított mechanizmusokat.

4. Az egyetemes szolgáltatások tekintetében fennálló jogokra vonatkozó tájékoztatás, adott esetben beleértve az I. mellékletben említett lehetőségeket és szolgáltatásokat.

▼M1

III. MELLÉKLET

A SZOLGÁLTATÁS MINŐSÉGÉNEK PARAMÉTEREI

A szolgáltatás minőségének 11. és 22. cikkben említett paraméterei, meghatározásai és mérési módszerei

A nyilvános hírközlő hálózathoz való hozzáférést biztosító vállalkozás esetében

PARAMÉTER (1. megjegyzés)	MEGHATÁROZÁS	MÉRÉSI MÓDSZER
Első csatlakozás létesítési ideje	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Meghibásodási arány hozzáférési vonalanként	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Hibajavítási idő	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057

A nyilvánosan elérhető távbeszélő szolgáltatást nyújtó vállalkozás esetében

Hívásfelépítési idő (2. megjegyzés)	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Tudakozószolgálat válaszideje	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Működőképes érmés és kártyás nyilvános távbeszélő állomások aránya	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Számlahelyességi panaszok	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Sikertelen hívások aránya (2. megjegyzés)	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057

Az ETSI EG 202 057-1 verziószáma 1.3.1. (2008. július).

1. megjegyzés

A paramétereknek lehetővé kell tenniük a teljesítmény regionális szintű (azaz az Eurostat által létrehozott statisztikai célú területi egységek nómenklatúrája [NUTS] legalább 2. szintű) elemzését.

2. megjegyzés

A tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem követelik meg e két paraméter teljesítésére vonatkozóan az információ frissítését, ha bizonyítható, hogy e két területen kielégítő a teljesítmény.

▼B

IV. MELLÉKLET

A 12., ILLETVE A 13. CIKKEL ÖSSZHANGBAN AZ EGYETEMES SZOLGÁLTATÁSI KÖTELEZETTSÉGEK NETTÓ KÖLTSÉGÉNEK SZÜKSÉG SZERINT TÖRTÉNŐ KISZÁMÍTÁSA, ILLETVE KÖLTSÉG-MEGTÉRÜLÉSI VAGY KÖLTSÉG-MEGOSZTÁSI MECHANIZMUS KIALAKÍTÁSA

A. rész: A nettó költség kiszámítása

Az egyetemes szolgáltatási kötelezettség olyan kötelezettség, amelyet valamely tagállam ír elő valamely vállalkozás számára, és amelynek értelmében e vállalkozásnak meghatározott földrajzi területen hálózatot kell rendelkezésre bocsátania, és szolgáltatást kell nyújtania, beleértve szükség szerint az átlagolt árak alkalmazását az adott szolgáltatásnyújtás tekintetében az adott földrajzi területen, vagy egyedi díjszabási lehetőségek biztosítását az alacsony jövedelmű vagy különleges szociális helyzetű fogyasztók számára.

A nemzeti szabályozó hatóságok minden olyan eszközt mérlegelnek, amellyel a (kijelölt vagy nem kijelölt) vállalkozásoknak az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek költséghatékony teljesítéséhez megfelelő ösztönzést adhatnak. Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségét a kijelölt vállalkozás számára egyetemes szolgáltatási kötelezettségek teljesítése mellett, és egyetemes szolgáltatási kötelezettségek teljesítése nélkül felmerülő nettó költségek közötti különbözetként kell kiszámítani. Ezt attól függetlenül kell alkalmazni, hogy egy adott tagállamban a hálózat már teljesen kiépített-e, vagy még mindig fejlesztés és bővítés alatt áll. Kellő figyelmet kell fordítani az olyan költségek helyes felmérésére, amelyeket bármelyik kijelölt vállalkozás elkerült volna, ha nem lett volna egyetemes szolgáltatási kötelezettsége. A nettó költségszámítás keretében fel kell mérni az egyetemes szolgáltatás üzemeltetőjénél jelentkező hasznot, beleértve a nem tárgyi hasznot is.

A számításnak a következők miatt felmerülő költségeken kell alapulnia:

i. a vizsgált szolgáltatások olyan elemei, amelyeket csak veszteséggel vagy a szokásos kereskedelmi normáktól eltérő költségfeltételek mellett lehet nyújtani.

   Ebbe a kategóriába tartozhatnak olyan szolgáltatási elemek, mint pl. a segélyhívó telefonszolgáltatásokhoz vagy bizonyos nyilvános telefonállomásokhoz való hozzáférés, bizonyos szolgáltatások nyújtása, vagy berendezések rendelkezésre bocsátása fogyatékkal élők számára, stb.;

ii. konkrét végfelhasználók vagy végfelhasználói csoportok, akiket – figyelembe véve a szóban forgó hálózat rendelkezésre bocsátásának és szolgáltatás nyújtásának költségét, a keletkező bevételt, és szükség szerint az árak valamely tagállam által előírt földrajzi átlagolását – csak veszteségesen, vagy a szokásos kereskedelmi normáktól eltérő költségfeltételek mellett lehet kiszolgálni.

   Ebbe a kategóriába tartoznak azok a végfelhasználók vagy végfelhasználói csoportok, akiket nem szolgálna ki olyan kereskedelmi üzemeltető, amelynek nincs egyetemes szolgáltatási kötelezettsége.

Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek konkrét aspektusainak nettó költségét külön kell kiszámítani, és oly módon, hogy elkerüljék a közvetlen, illetve közvetett hasznok és a költségek kétszeri számítását. Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek valamely vállalkozás számára felmerülő teljes nettó költségét az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek egyes összetevői nettó költségeinek összege adja, figyelembe véve az esetleges nem tárgyi hasznot. A nettó költség kiszámítását a nemzeti szabályozó hatóság ellenőrzi.

B. rész: Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek megtérülése

Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek megtérüléséhez vagy finanszírozásához arra van szükség, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségekkel terhelt kijelölt vállalkozások az általuk nem kereskedelmi feltételek szerint nyújtott szolgáltatásokért kompenzációban részesüljenek. Mivel az ilyen kompenzáció pénzátutalást foglal magában, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az ilyen átutalás tárgyilagos, átlátható, megkülönböztetéstől mentes és arányos módon történjen. Ez azt jelenti, hogy az ilyen átutalás csak a lehető legkisebb torzulást okozhatja a versenyben és a felhasználói keresletben.

▼B

A 13. cikk (3) bekezdésével összhangban a pénzalapra épülő megosztási mechanizmus keretében biztosítani kell a hozzájárulások beszedésének átlátható és semleges módszerét, amellyel elkerülhető a vállalkozások kibocsátását (outputját) és bevitelét (inputját) egyaránt terhelő hozzájárulások kettős kivetésének veszélye.

A pénzalapot kezelő független szervezet felel a hozzájárulások olyan vállalkozásoktól történő beszedéséért, amelyeket az érintett tagállamban az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségéhez történő hozzájárulás szempontjából hozzájárulásra kötelesként jelöltek meg, továbbá e szervezet felügyeli az esedékes összegek átutalását és/vagy az alapból teljesítendő kifizetésekre jogosult vállalkozások részére történő adminisztratív kifizetéseket.

▼B

V. MELLÉKLET

A 15. CIKKEL ÖSSZHANGBAN AZ EGYETEMES SZOLGÁLTATÁS KÖRÉNEK FELÜLVIZSGÁLATÁRA IRÁNYULÓ ELJÁRÁS

Annak vizsgálata során, hogy el kell-e végezni az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek körének felülvizsgálatát, a Bizottság a következő elemeket veszi figyelembe:

— társadalmi és piaci változások a fogyasztók által igénybe vett szolgáltatások tekintetében,

— társadalmi és piaci változások a fogyasztóknak nyújtott szolgáltatások rendelkezésre állása és választéka tekintetében,

— technológiai fejlődés a tekintetben, hogy a szolgáltatásokat milyen módon nyújtják a fogyasztóknak.

Annak vizsgálata során, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek köre változzon-e, vagy újonnan megállapításra kerüljön-e, a Bizottság a következő elemeket veszi figyelembe:

— a fogyasztók többségének rendelkezésére állnak-e meghatározott szolgáltatások, és azokat igénybe veszik-e, továbbá a rendelkezésre állás hiánya, vagy a fogyasztók kisebbségének az igénybevételtől való tartózkodása társadalmi kirekesztést eredményez-e, valamint

— meghatározott szolgáltatások rendelkezésre állása és igénybevétele az összes fogyasztó számára olyan általános nettó előny jelent-e, amely indokolja az állami beavatkozást abban az esetben, ha az adott szolgáltatásokat szokásos kereskedelmi feltételek mellett nem nyújtják a nyilvánosságnak?

▼M1

VI. MELLÉKLET

A DIGITÁLIS FOGYASZTÓI BERENDEZÉSEK 24. CIKKBEN EMLÍTETT EGYÜTTMŰKÖDÉSI KÉPESSÉGE

1. *Közös kódolási (bitkeverési) algoritmus és a szabadon elérhető vétel*

A hagyományos digitális televíziójelek (azaz földi, kábeles vagy műholdas közvetítésen keresztüli műsorterjesztés, amely elsősorban helyhez kötött vételre irányul, mint például a DVB-T, DVB-C vagy DVB-S) vételére szánt valamennyi, a Közösségben értékesített, bérbe adott vagy más módon rendelkezésre bocsátott, digitális televíziójelek dekódolására képes fogyasztói berendezésnek képesnek kell lennie:

— az ilyen jelek dekódolására (bitkeverés visszafejtésére) egy elismert európai szabványügyi szervezet – jelenleg az ETSI – által kezelt közös európai kódolási algoritmus szerint,

— a kódolatlan formában továbbított jelek megjelenítésére, feltéve, hogy amennyiben a berendezést bérlik, a bérlő a vonatkozó bérleti szerződésnek megfelelően jár el.

2. *Analóg és digitális televíziókészülékek együttműködési képessége*

Minden, 42 cm-t meghaladó látható átlóméretű beépített képernyővel rendelkező analóg televíziókészüléket, amelyet a Közösségben értékesítés vagy bérbeadás céljából forgalomba hoznak, el kell látni legalább egy, elismert európai szabványügyi szervezet által szabványosított nyílt interfész-aljzattal – mint pl. a CENELEC EN 50 049-1:1997 szabványban meghatározott aljzat –, amely lehetővé teszi a perifériák, különösen a kiegészítő dekóderek és digitális vevők egyszerű csatlakoztatását.

Minden, 30 cm-t meghaladó látható átlóméretű beépített képernyővel rendelkező analóg televíziókészüléket, amelyet a Közösségben értékesítés vagy bérbeadás céljából forgalomba hoznak, el kell látni legalább egy (elismert európai szabványügyi szervezet által szabványosított vagy ilyen szervezet által elfogadott szabványnak vagy valamely iparági specifikációnak megfelelő) nyílt interfész-aljzattal, pl. DVB általános interfész-csatlakozóval, amely lehetővé teszi a perifériák egyszerű csatlakoztatását, és továbbítani tudja a digitális televíziójel valamennyi elemét, beleértve az interaktív és a feltételes hozzáférésű szolgáltatásokkal kapcsolatos adatokat.